

HALMOSI Sándor

Raiul ca toate zilele

Coordonatorii colecției:

Simona MODREANU

Lucian VASILIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HALMOSI, SÁNDOR -

Raiul ca toate zilele / HALMOSI Sándor – trad. KOCSIS Francisko

- Iași: Junimea, 2018

ISBN 978-973-37-2291-5

821.135.1

I. Kocsis F. (trad.)

Copertă și tehoredactare: *Ema LUCA*

Editura JUNIMEA,

Strada Păcurari nr. 4

BCU – *Mihai Eminescu*

(Fundatiunea Universitară *Regele Ferdinand I*)

cod 700 511

Iași – ROMÂNIA

Vă invităm să vizitați site-ul nostru,
la adresa www.editurajunimea.ro
(unde puteți comanda oricare dintre titluri,
beneficiind de reduceri),
precum și pagina de facebook a editurii Junimea.

Editura **Junimea** și revista **Scriptor**
sunt membre ale **Asociației Revistelor**,
Imprimeriilor și Editurilor Literare (A.R.I.E.L.),
asociație cu statut juridic,
recunoscută de Ministerul Culturii.

Editura Junimea este acreditată CNCIS 97 / 2012

© HALMOSI Sándor

© Editura JUNIMEA, IAȘI – ROMÂNIA

Tel. Redacție Iași: 0232 410 427

Luni – Vineri: orele 9.00 – 15.00

*

* *

C. P. 85, Oficiul Poștal nr. 1

e-mail: edjunimea@gmail.com

revistascriptor@gmail.com

HALMOSI Sándor

Raiul ca toate zilele

Traducere de **KOCSIS Francisko**

Editura Junimea
Iași - 2019

LEOAICĂ TÂNĂRĂ*

și pentru că nu i-am venit de hac, doar legam
timpul în curmeie,
e acolo și celălalt
dacă ar fi liniște
răbdare
un țărnam mai puțin mișcător

n-a mai rămas nici o jumătate de ceas
și nu-s nici alți bulgări de timp
nici bucățele

cele două evenimente cruciale și pentru mine
căsătoria și iubirea
voi pleca peste câteva zile
și nu știam că există și așa ceva
draga mea hoinărește
și acum orbecăiala asta
să lăsăm acum frișca
să fim atenți la idilă

* Titlul în limba română în original.

HALMOSI Sándor

la lecția de flaut
de-ar continua doar ea
numai tăcerea asta nu

sare-ntr-o parte și alta
e de-un an deja

o mielușea

ACELA SINGUR

(AZT AZ EGYET)

Cândva, și valea aceea frumoasă, verde, se va usca.
Tot ce are va deveni roșcat și argint rece,
și brun și cenușiu. Și-atunci fiecare
va fi chemat, după numele lui.
Tu vei spune două nume dragi.
Eu acel singur cuvânt.

GALAAD

(GILEÁD)

Îmi place bocănitul cizmelor tale,
zăpada pufoasă în care calci.
Furtunile pe care mi le trimiți, și-mi place
și această chinuitoare senzație de sufocare, pentru că
vine de la tine.

Iubesc seara aceea blestemată, cea din curtea cetății,
livada, pe care nu mi-ai arătat-o.

Îmi place îndărătnicia, furia ta,
îmi place nerăbdarea care atârnă în fuioare
groase de tine.

Știu, în timp și spațiu atracția față de tine e-n van.
Și nu m-ajută nici că eu am născocit iubirea,
cândva, în ziua a opta.

Dar nu-ți scutura capul – asta-mi displace.

Cuvintele-eu se chircesc în banala existență
și de la gât în jos.

Crede-mă, știu ce vorbesc, de ce și pentru cine.
De când te iubesc, nu mai sunt sigur
de nimic.

Dar nu-mi pasă nici dacă nu mă crezi.

JA, POETUL DISTINS CU PREMIUL JA*,
SCRIE CU SPATELE LA MARE O POEZIE
(JA JA-DÍJAS KÖLTŐ VERSET ÍR,
A TENGERNEK HÁTTAL)

Și o contemplă păsările.
Și o contemplă îngerii.
Uneori fac schimb de locuri.

* Poetul JA: Jász Attila; premiul JA: József Attila.

S-ADUCEM CU NOI
(HOZZUK MAGUNKKAL)

din adâncul vremurilor
moliuina rezistentă a plantelor
și toate supărările
și toate iertările
celor ce-au trăit între plante.
Faptul de a ști că cel ce se joacă
cu sentimente cu propria viață se joacă
și cunoașterea
că viața e faptul trăirii profunde
și numai așa se poate
supraviețui.
Prin gingășia trupului.
Precum țesătura sufletului.

ORA 9.36

(9 ÓRA 36)

O discuție importantă. Se rostesc argumente profesionale, trebuie apărat punctul de vedere. Bate soarele prin geam, laptopurile gânguresc în surdină.

Adam cugetă, cei doi Péter sunt prieteni buni la vorbă și la șagă.

Misi spune ceva, ar trebui să reacționez, dar eu nu văd decât chipul tău, liniștea ta paralizantă umple spațiul.

Nu-mi vorbești de săptămâni întregi.

Deși râsul tău ar deschide raiul,

la un cuvânt al tău s-ar despărți apele mării.

Start Up meeting, ne aflăm la documentul inițiator
al programului, începe să plouă și jos, pe drumul
Maghiarilor distinși cu premiul Nobel
încolțește iarba proaspătă.

Dar ce se întâmplă cu proiectul de frumusețe,
cu proiectul demnității,

ce-i cu proiectul de viață și oratorie?

Ce-i cu lumea? Ce se va alege de noi, iubito?

Cine-i responsabil, care sunt termenele, etapele critice?

HALMOSI Sándor

Din câte cuvinte se încheagă pacea?

Din câte săruturi buna moarte?

Vom deveni plăcuță de stradă, pom, floare, burniță calduță
pe tufele de lavandă. Dar pe noi nu ne ajută.

Ora 9.36. Nu există aer. Există bombe.

În noi, sub noi câmpii otrăvite.

Lipsești.

Lipsește acoperișul de pe casele cu paturi.

Vițeilor aburinzi le lipsesc paiele,

Lumii – bătaia.

Lucrăm. La rând e Quality Gate,
avem siguranța calității, rodul muncii noastre
se pârguiește. Lumina se prelinge pe pereți.

Ar trebui să mă duc pescar în Norvegia

și să-l aștept pe Mântuitor, până-i interesat încă.

Aș avea mâini bătătorite ca pământul pe care calcă.

L-aș lua la rost pentru soarta mea.

Pe mine cine m-ar lua la rost pentru iubire?

Cine mi-ar cere iubirea?

Indicatorul nu se mișcă. Deși documentele
sporesc, tabelele excel se umplu,
am discutat deja cursul java,
Peter a semnat deconturi de cheltuieli și facturi
de călătorie, le-am răspuns germanilor,
am luat decizii, am glumit,
e mulțumit și Misi, e bine așa,
proiectul a demarat și ne va împlini
speranțele legate de el,
dar eu de tine aș vrea să-mi leg toate speranțele,
femeie, Dumnezeu, meștergrindă,
ai multe nume, tu, una și indivizibilă,

și-s mari nevoile tale
și-i mare puterea ta,
dar și tu ești neputincioasă în fața
îndărătniciei timpului și a golului imens,
eu însumi sunt exemplul, privește,
încă-i tot ora 9.36, deși am încercat deja
totul, am derulat fulgerător două vieți,
am dansat, am migălit împreună, am demarat
un proiect, ne-am făcut să râdem și credem
toți în viitor, Adam e încrezător, Wolkens
vesel, și Misi e mulțumit,

HALMOSI Sándor

în dimineața aceasta lui Kőhalmi Péter
i s-a născut o fetiță, cu cezariană, o cheamă Réka,
e bine, la fel și nevastă-sa, care-i braziliană,
a venit aici, la capătul celălalt, mai trist al lumii,
după un bărbat
pe care-l respectă
și-l iubește

numai eu sunt singur
și tu orfană
s-a oprit și timpul
și s-a terminat și aerul
nu mă pot împotrivi cu nimic
și nici tu nu poți face nimic împotrivă, Doamne,
pentru că scriptura se împlinește
orice scriptură se împlinește
tu ai vrut să fie așa
nici frumusețea nu cunoaște altă regulă
și își are și iubirea propriile tipare

ora 9.36
alarmă cu bombă.

DACĂ AȘ FI ZGÂRIAT ACUM
(*HA MOST MEGKARCOLNÁNAK*)

Dacă aș fi zgâriat acum, ai curge din mine
pâraie. Nici după aer nu-ndrăznesc să mă zbat.

PLEIN AIR

1

Să mergi.
Să umbli de la casă la casă
De la suflet la suflet
Ca predicatorii evului de mijloc.
Ca învățătorii de la țară
Și bunicii noștri, de pe câmp spre casă.

2

Cel ce nu poate fi chemat pe nume
Nu crede în miracole
Cine nu pune speranță în puterea cuvântului rostit.
Cine se teme stă rezemat în coate, a cui muncă
Gest, furie, sărut nu-i poezie.

3

Trebuie să muncești, trebuie să iubești.
E ceva simplu.
Oricum acolo ajungem.
Sub lumină
Pe câmpia aceea largă, toți.

DAR TOATE-ACESTEA NU-S IMPORTANTE ACUM
(DE EZ MOST MIND NEM FONTOS)

ci smalțul trecut prin foc
și kungfu-ul dansul
ca-n fiecare dimineață
copiii să pornească
cu inimă curată
cu cămașă curată
și gustare-mbelșugată

astea-s mai importante decât orice

cele zece minute intime ale saunei
livada din Kőszeg
caișii
Cassiopeia
și oh, acele mobile vechi
magazinele de-ncălțăminte
cafelele aromate
știu mai multe despre viață
decât un raft de bibliotecă de brockhausuri

HALMOSI Sándor

și drept bedecher bulbul florii vernală
melcul aromat-fraged cu scorțișoară
măcrișul
căpșunile
panseluța iubitoare de oaspeți

și-n tot acest timp să fii soție
și gospodină
iubită
bucătăreasă
mamă
să fii femeie
ispititoare
iscusită
agilă
înțelegătoare
răbdătoare

despre mine ce aş putea spune
ceva ce încă n-am spus
nu pot decât să mă repet
fiecare lucru își are timpul lui
și toate își au locul lor
nu se poate iubi rău sau bine

nu se poate decât iubi
bucuria nu se poate măsura
se poate numai da
sau lua
nu există două iubite
și din astea

și că trebuie s-avem grijă de noi
pentru că n-am venit aici ca să distrugem
ci să construim
credință din vorbe bune
pace din benefica liniște
masă din lemne
casă cămin atelier
din vise munca brațelor

cred în acestea
și că dorința de posesie
și așteptările distrug totul
dacă vrei să păstrezi ceva din viață
trebuie să renunți la el
trebuie să-l împarți
pentru că totul e trecător

HALMOSI Sándor

dar eternul se constituie cumva totuși
din aceste lucruri trecătoare
din paharul de pe masă
și din surâsul tău
din cum te aștept
cum ai plecat
cum se prăjea pe sobă bagheta cu usturoi

deși se spune că tot ce vedem
auzim constatăm
întreaga lume materială e numai iluzie
samsara
numai că există lucruri invizibile
 trăiește numai ceea ce nu jinduiește

și ceea ce-i esențial
e în celălalt
dar fericirea
o putem totuși atinge numai
prin transfigurarea acestei lumi
prin punerea în armonie a fiecărui
obiect gest cuvânt gând faptă
și nu avem altă cale posibilitate
nu avem altă alegere

decât să transfigurăm această lume unică
și s-o înălțăm în miracol

nu știu dacă acesta-i un discurs
poate nici nu-i important
miracol sau practici de supraviețuire
sunt același lucru

acesta e ceva asemănător
cu plantele medicinale de pe bancă
cu îmblânzirea vulpii acolo
în lăuntru cel mai ascuns

IL TRENO A DOMANI

În decembrie n-aş fi putut scrie decât despre
prezenţă, situaţii clare şi cum arată perdeaua
în antreu, în salon, ce draperie cade
peste trecut. Şi despre continuitate, şi despre
nu lăsa pe mâine ce poţi face azi.

Dar fiecare vorbeşte pentru sine, şi trebuie să vorbeşti,
ca liniştea să nu devină o orbecăială între rău
şi mai rău. Hable con ella.

Astăzi e ce a fost şi ieri, cu necesitate
şi impasibil, iar mâine va fi ce-i azi.
Numai din asta te poţi gospodări, şi nu-i puţin.
Pentru că magia albă e mai bună decât cea neagră
şi roua zorilor mai bună decât magia albă
şi cearta. Munca de după-amiază
şi osteneala reciprocă seara.
Acele obsedante frecări,
acea frământare care ruşinează covata.

N-AȘ FACE DECÂT SĂ STAU ÎN FEREASTRĂ
(CSAK ÜLNÉK AZ ABLAKBAN)

și să contemplan pomii
și aș asculta ceasuri întregi ploaia
dacă m-aș afla acum la Griesheim
vaza plină cu lalele galbene aș pune-o pe podea
gherghinele
de-un portocaliu deschis și portocaliu intens
le-aș pune în sticle de vin
găturile le-au fost cerate cu ceară de auriul mării
etichetele au fost desenate de Andrea
cu negru subțire pe hârtie
crem și auriu inspirat

2004

Produs și îmbuteliat de Lekics Imre

8313 Balatongyörök

pe mustos și de Cserszeg au ajuns mai înguste
pe rieslingul italian ceva mai late
așa cum cereau proporțiile
marginile aurii au fost îndoite
sub mlădiță
așa e și frumos

HALMOSI Sándor

e și durabil
eu așa-mi imaginez ordinea
am văzut curtea din fața casei
am văzut via pe deal
i-am văzut pe ei sculându-se în zori
și i-am văzut așternând masa seara târziu
vărsând vinul după cină

aceasta s-o faceți spre pomenirea mea

aș pune câte un fir
în fiecare sticlă
și le-aș așeza răspândite
în funcție de poziția
și atmosfera camerei
aș așterne patul
ce interesant

fie că ne culcăm
fie că ne sculăm
întotdeauna așternem patul
câte știe limba doamne dumnezeule
așterne-așternut-așternere-pat de semințe-împăturire-împătimire
cele trebuincioase pentru supă le-am cumpărat după prânz
și-aș sta numai pe pernă în fereastra largă până la podea

pe Goethe Strasse
într-unul din apartamentele doamnei Dächert
aș contempla pomii
te-aș aștepta pe tine
și aș asculta ploaia
acuma schimbi la Frankfurt
deci peste zece minute trebuie să pornesc
zece minute
infime pentru unii
lungi pentru alții
ehei ce nemiloasă-i lumea

pentru mine e tocmai largă
pentru că ce ar putea fi mai frumos decât să aștepți pe cineva
care îți va pregăti astăzi cina
și înainte
și după
și între te va îmbrățișa de numeroase ori
să aștepți pe cineva cu care să împarți ploaia
pe Nichita Stănescu
pe Rilke
pe Hodjak
pe Pastior

HALMOSI Sándor

pomii
așteptarea
și celelalte sărutări
care toate sunt ale lui Solomon

încă opt minute
pentru unii infime
pentru alții lungi

acum pentru mine tocmai scurte
pentru că mi s-a mai întâmplat deja să aștept
pentru că mi-au spus că vin
trebuie doar să facă transbordarea
și trebuie să urce în tren
și trebuie să coboare din el
la timpul potrivit
apoi cumva
în ultimul moment
întotdeauna
a intervenit
ceva

aerisesc
și pornesc cu cinci minute mai devreme
sigur o să-i fie pe plac camera
liniștea
perspectiva
o să las aprinsă lampa arabă de pe podea
blana de capră estompează lumina
și învăluie-n vrajă lalelele
pe stradă mai întorc o dată capul

aici totul e atât de aproape

și-n timp ce ai găti
eu tot timpul m-aș foi pe lângă tine
cu totul de prisos desigur
pentru că și bucătăria e mică
acum e mai curând strâmtă
și treaba de făcut multă
dar eu aș curăța
aș gusta
aș măsura
și în ciuda faptului că aș fi în plus
aș reveni mereu la tine

HALMOSI Sándor

poate trebuie să mă aplec
după un cartof
după o gulie
după un ciorchine nebunatic

te-aș și putea îmbrățișa pe la spate
sau în trecere *beim Vorbeigehen* ți-aș săruta
ceafa, ceea ce adesea e mai mult
decât o îmbrățișare lungă
doamne ce n-aș da
să mai pot săruta o dată
toate cefe
pe care le-am sărutat cândva
de multe ori cu riscul vieții
păcălind căutătura de argus a soților geloși
mergând la bucătărie
după sare, piper
chiar acolo deja
pe Ludwig-Pfau-Strasse

apoi am așterne împreună
am alege muzica
și i-am chema pe băieții din vecini

și băieții ar veni cu siguranță
ar veni și cei doi Balázs

cel tăcut
și cel vorbăreț
ar veni Márton, Laci și Tamás
și Béla
sigur ar veni și Béla, dacă l-am invita
și ni s-ar adresa ungurește
și n-ar minți

am mânca supa
am mânca felul doi
apoi am trece
la desert
la vin
la înfierbântare
și-atunci ți-aș atinge pe sub masă
degetul de la picior
cu degetul de la picior
am sporovăi despre
lucrurile mari și mici ale vieții
despre Tagungshotel
sau despre doamna Dächert, de pildă,

care este nemțoaică din Voivodina
și care a fost strămutată în copilărie
sau alungată de sârbi
dar e posibil să fi plecat numai cu speranța
găsirii unei lumi mai bune și mai drepte
pentru că limba și omul vorbitor al limbii
își amintesc totul
soțul ei e maghiar, dar nu mai știe ungurește
știe numai câteva cuvinte
toată viața și-a trăit-o de fapt la Griesheim
unde a construit apartamente
cu croați
și cu sârbi
și unde locuiesc aproape exclusiv maghiari
pentru că acum aici se petrec concedieri
Abbau
Nearshore
Outsourcing
vorbesc despre chestii din astea
și despre ținutul de la nord de Balaton
despre alergarea de dimineață

despre Taunus Therme
despre cui când îi vine perechea
în treburile alea n-am intra desigur în amănunte
am ocoli problemele esențiale
mai degrabă ne-am bucura
dacă și Laci s-ar simți bine
perechea lui nu vine să-l viziteze
și ne-am bucura dacă și Béla, Márton
și dacă s-ar bucura cei doi Balázs
fiecare în parte și împreună
dar și mai mult dacă ne-ar lăsa până la urmă singuri
ca să ajungem în sfârșit la un liman
să fim pe același gând
să ne tăvălim
să fim foșnitor culcuș de frunze
mori în măcinare

dacă-ți ating gâtul
îmi fierbe sângele
iar gura mi-e o coșarcă de jărat
în zori am sporovăi îndelung despre Stănescu
despre încâlcitele fire ale traducerii
dar nici așa n-aș putea povesti integral

Tunisia
și Tafraout
Sousse
și Hammamet
pentru că adevărul e
că nu se poate vorbi despre celelalte sărutări
sau nu se poate vorbi în așa fel încât
cel de-acum să nu se întristeze
să nu se răcească,
dar aș spune neapărat că Andrea, după ce
a scris etichetele, m-a așteptat în rochie de fetru
a adunat viorele la Observator
aș putea să spun cu conștiința împăcată
că am fost la Szigliget, pe muntele Sfântu Gheorghe
și la Badacsony, Nemesvita
și am urcat și pe munte la capelă
dar acolo nu puteam să mă confesez despre medine

ba mai mult am tăcut
ca și anul acesta la Kapolcs
numai soarele ardea
numai vântul bătea, și încă tare,
deși cândva în străduțele acelea strâmte

rătăceam până seara, căutam un fel de sens
mai adânc și o corelație, până mi-am dat seama
că în noi hoinărește numai graiul
și iubirea

și aș vrea să-ți mulțumesc pentru această seară frumoasă,
mulțumesc pentru cină, pentru brazii din fața
geamului, pentru sărutări, care niciodată nu-s prea multe,
ți-aș spune toate acestea ungurește,
acolo la Griesheim, lângă Darmstadt,
ți-aș atârna sutienul de clanța ferestrei,
ca să se bucure soarele ce răsare și Laci și Béla, să vadă
că a meritat să mă scol, să mai fac o dată
patul și că pornesc la lucru
țanțoș, cu inima veselă

*dar timpul tot trece, iar omul devine tot mai
bolnăvicios, în liniștea după-amiezii scrie recenzii de carte,
ești sfârtecat, între timp se înserează,
ba chiar se întunecă, au plecat vizitatorii tuturor,
Petru a plecat, Ioan a plecat, a plecat
și nevasta lui Matei, toți au plecat, nici măcar
Toma nu s-a așezat la o partidă de șah cu mine, e miezul nopții,*

HALMOSI Sándor

*spitalul acesta e ca o sală de așteptare,
iar eu stau acolo în pijama,
fără cămașă de noapte*

na, și asta o să fie poezie
a răspuns trubadurul
prin sms
și eu m-am resemnat cu gândul
rupă-se oricâte leuci
poetul tot la cei milostivi
va ajunge până la urmă

n-ar fi voie să-ți mai scriu
nici n-o să-ți mai scriu
și nici n-o să răspund
mai bine îmi duc convalescența
singur acasă
fumez pipa scurtă
cu tutunul tare al felului de a curta
privesc curtea interioară
ascult ploaia
și contemplan clanța goală
poate ar fi în stare și de-o spargere pentru el
și ți-ar lua sutienul

dacă l-aș agăța
dacă ai veni totuși
nu de mult mi-au furat bicicleta
apoi au dislocat din cadru ultima rozetă autentică
de sticlă în ramă de plumb din casa scării
pe celelalte șase le-au lichidat mai înainte
așa cum au scos și pavajul zsolnai al curții

și nu s-au rușinat să salveze
de simțul pentru frumos al poporului muncitor
nici frizele de majolică ale fațadei
doamne
cât de multe știe limba
și omul vorbitor al limbii
bună ziua am venit după procură
și se holbează
se lasă de pe un picior
pe altul
deși ar putea să știe
că iată l-am regăsit
și la noi de-acuma
oricând
și fără să bată la ușă

PENTRU CĂ NICI UMILIREA NU-I VEȘNICĂ
(*MERT A BÁNTÁS SEM ÖRÖK*)

La un moment dat
Și acest ceva diabolic obosește în noi
Dacă s-a scârbit de el însuși
Și jinduește după lumină
Înțelegere
Și ca să ajungă la un capăt.
Pentru că acesta poate înseamnă
Că trebuie să te scoli
De toate cele șapte ori
Dar n-ar strica să fii treaz și între
Să auzi intervalurile dintre cuvinte
Și dacă plânge cineva înăuntru.
Ieri a plouat continuu.
M-aș fi cuibărit lângă tine
Pentru că știu că te temi.
Și de la această neputință
Încep și eu întotdeauna să tremur.

DECAMERON

trebuie să plec din nou, să mă las în iarbă,
să mă întind sub cerul înstelat, să miros de jos
viorele, să trec prin botezul apei, pe tine să te supun
probelor de vrăjitorie, cum ar fi proba de apă,
proba de foc, să stau în cumpănă, să te arunc
pe rug ori în țeapă, ei na, ce zici, n-ai nici
un cuvânt de adăugat la prezentarea de pe colofon,
și amarcord, vă rog, viața lui brian,
și mama ta, de asemenea,
vorbește cu ea, gol pe dedesubt?

și casablanca, stalker, rejkjavik 101,
câte-un porno, e vina lui voltaire,
jules și jim

omul fără trecut,
raiul de toate zilele,
monsieur ibrahim și florile coranului.
ochii larg închiși.

POETUL JA, DISTINS CU PREMIUL JA, ÎL CAUTĂ PE PESSOA
(JA JA-DÍJAS KÖLTŐ PESSOÁT KERESI)

Dar nu în cafeneaua sa preferată, în Brazilia.

Lucrurile nu sunt totuși atât de inechivoce.

Și-și mențin sămânța.

Astăzi nu se mai cunoaște noțiunea, deși odinioară cărțile de
medicină indiene dedicau capitole speciale felului cum trebuie să
ejaculeze bărbatul dacă vrea să zămislească un copil. Pentru că
demult era fix pe dos – și asta.

Iubire continentală.

Nu există orgasm, doar plăcere. Durabilă.

Ca poezia adevărată.

A bate untul din oceanul de lapte.

E plăcut să te scalzi în ocean.

Fără lactoză.

A 50-a zi de naștere la birt, la 52 de ani.

Până Liniștită nu se pripește,

Marele Frate, Tejo te așteaptă.

la-l cu tine cu o sută douăzeci!

Chicago te-așteaptă cu blues și paturi zeci!

Nu-i rău să te rătăcești la Lisabona
Tramvaiul 28, galbenul, te duce-ntotdeauna acasă.
Cabo da Roca e punctul cel mai vestit, de-aici încolo numai
marea cu imenșii-i bojoci. Am scris și eu despre farul acela roșu
dimprejurul bărcii tale. Nu există acea stare de spirit fado, modelul
Bob-Marley, acel hippie baticat, eu am scris despre tine și am scris
pentru tine, și m-a durut. Eu te-am iubit. Fix așa, fix în acest înțeles.
Eu l-am născocit, știu.

Dar înapoi la poetul JA, distins cu premiul JA, care îl caută pe Pessoa,
și-l și găsește, și în locul meu. Dar nu în cafeneaua sa preferată. Pentru
că placa se rotește neîncetat în noi.

Placa lui Zé Eduarso Cabo da Roca

Lisboa String Trio

Thomas Tallis în bazilica Estorial

Etapele lui Bob Dylan

Despre fado am vorbit deja. Străvechi,
precum tangoul și bocetul pentatonic. Că de
ce m-ai adus pe lume, mamă. Păi d-aia,
poate. Ca să aibă un sens. Ca să revenim ca
suflet. Remake Tamási Áron.

HALMOSI Sándor

Charlie Parker și peștele cu cea mai albă
carne, dar și vinul casei, pentru mine numai
vino della casa, o, ce mult am iubit aceste
cuvinte, nici o fată nu-i în stare să sărute așa,
vaffanculo, colione stuzzicadenti ragazzi
mangiare.

47 de ani
86 de pseudonime
86 de alter ego-uri.
tu care ești?

Cascais – bufetul Iona, ar putea fi și la Szekszárd.
Omul mănâncă cu sufletul, nu-i așa,
și la final băutura ne înghite pe noi,
e și acesta un mod de a ne încheia ziua.
Fitzgerald, scriitorul, a zis asta, conform meniului de băuturi de la
Szatyor,
și Ernesto, ademenitorul de turiști din Cuba. Bătrânul pescar.

Urma fierbinte de rizoto de sepie în hala comercială.
Și salata de caracatiță în bufetul Taxi.
Tosta mista – cum e la noi murătura de Vecsés.

Dar gusturile pot să-i păcălească și pe cei mai rafinați gurmanzi.
Pentru că nu există gust fără spirit
Și nu există nici spirit fără lacune
Care este centrul conștiinței.
Ceva mai frumos spus, armonie.
O înțelegi cu adevărat numai dacă deraiază.
Dar ne place ceea ce o provoacă?
Sau o urâm?
S-o detestăm, cum facem cu lumea după faptele noastre
mizerabile?

S-o privim de sus?
S-o sanctificăm?
S-o scriem în apocrife?
Nu știu.
Uneori cred că înțeleg.
Alteori renunț.
În astfel de momente citesc poezie.
Sau scriu.
Nu caut pe nimeni
Dar întâlnesc pe toată lumea.
Toți mă găsesc.

HALMOSI Sándor

Mormântul lui Pessoa la Belimb, în Sf. Ieronim, când nici nu speram. Și Vasco da Gama, și Camoes.
De câte ori au păcălit moartea, dar ultima nu le-a mers. În spital, nici Puskás nu-și mai amintea totul.

Dar ce înseamnă, de fapt, totul?
Muzeu de faianță într-o mănăstire veche?
În loc de a intra, am pune faianțele
și ne-am muta, și ne-am stabili înăuntru.
Ne-am vedea de treabă.

Dacă mergem alături pe drum, fie și o oră numai,
în gând,
lumea va fi bună.

Estoril așteaptă.

**POETUL JA, DISTINS CU PREMIUL JA,
CĂLĂTOREȘTE PRIN GERMANIA DE SUD,
DAR NU-L GĂSEȘTE PE ARTHUR RIMBAUD**
*(JA JA-DÍJAS KÖLTŐ DÉL-NÉMETORSZÁGBAN JÁR,
DE NEM TALÁLJA ARTHUR RIMBAUD-T)*

Cu întunericul sosește și calmul.
Calmul frumos, canonic al germanilor.
Calmul lui Csontváry la Schaffhausen
Calmul lui Șoim Alb
Calmul izvorului Dunării
Dunărea la Ulm
Dunărea la Sigmaringen
Calmul etern al Leonbergului
Calmul golfului din Lindau
Vulturul de stâncă, calmul castelului kitsch de basm, care-i al lui
Ludovic.
Calmul Ludwigsburgului
Calmul din Solitude – nici n-ai crede.
Nici nu ți-aș spune.

Krasznahorkai a povestit. Războirea și războiul.
Care-i surd, se știe, dar aude muzica, agonia ei.

HALMOSI Sándor

Și-i e atât de dragă.

Precât ne place nouă soloul de trompetă al lui Arve Henriksen.

Nu va fi pace până nu-i vom fi îngropat pe toți morții și până nu ne-am iertat pe noi înșine.

Dar ce să fie cu cel ce nu vrea să moară?

Auzi că autorul ar fi mort!

Că cititorul ar fi viu!

Melk. De sub caldele asfalturi proaspete, ierburi de-un verde profund pătrund șerpuind în luncile moi din Gerecse. Trifoi-Klee.

Deasupra noastră un Zeppelin murdar înainte de a lua foc.

Corpurile de lemn ale fratelui Anzelm,

Spiritul lui Bartolomeu de Gusmao.

Unde te-ai duce, nu există drum de ieșire.

Unde nu îndrăznești să intri, acela ești tu, pe lună plină,
Atterseen.

*În următorii doi ani, Rimbaud a învățat
engleza, germana, spaniola, araba, italiana,
greaca modernă și olandeza, apoi a plecat
într-o călătorie în Germania. În ianuarie
1875, pe deja bigotul catolic practicant*

Verlaine l-au eliberat din închisoare, l-a vizitat pe Arthur la Stuttgart. A încercat să-l convingă să-i urmeze exemplul, să scrie despre Dumnezeu, despre penitență, și totul se va îndrepta. Disputa a degenerat și s-a sfârșit prin încăierare și, într-un cuvânt, Rimbaud l-a snopit în bătaie pe Verlaine.

În urmă, calmul lui precum liniștea arboretului din Bakonybél.
Și dimineața în capelă.

**POETUL JA, DISTINS CU PREMIUL JA,
ÎL CAUTĂ PE HÖLDERLIN.
URCĂ ÎN ÎNCĂPEREA DIN TURN, CARE E GOALĂ**
*(JA JA-DÍJAS KÖLTŐ HÖLDERLINT KERESI.
FELMEGY A TORONYSZOBÁBA, AMI ÜRES)*

Eu n-am urcat niciodată. Deși mare parte a vieții mele
s-a desfășurat acolo, în orașele de pe malul Neckarului, sub turnuri,
în prim-plan.

Și au fost în ea de toate, pe jumătate goală,
pe jumătate plină, sau poate de tot.

La Stuttgart am locuit în apropiere de piața Hölderlin, de acolo
pornea tramvaiul galben nr. 2, cealaltă stație finală era cimitirul
central, Hauptfriedhof, am și făcut glume pe socoteala asta, că zilnic
fac naveta între nebunie și moarte, și într-adevăr, m-am fândosit
cu demonii, eram de subțirimea hârtiei, hipersensibil, bucuria
celuilalt, opulență, emoțiile din
apropierea morții, codice de iubire.
Dar să nu înnebunim chiar de tot!

Viața nu se poate imagina fără poezie.
Iar de nebuni întregi la minte îi avem pe poeți.

LAMENTAȚIE LINIȘTITĂ
(CSENDÉS LAMENT)

Iar eu n-o să te părăsesc niciodată,
ai promis sub arcade,
dar știai
că acolo nu sunt cocoși.

Și nici n-aș mai trăi,
dacă nu m-ai iubi,
am spus acolo, pe pisc,
după ce tu și lumea
mi-ați dat rana mortală.

Îți transpira neconținut palma
și n-ai înțeles-o pe Flora.
Acum e musai să mă gândesc la faptul
că dacă tu n-ai exista,
ai râde continuu de mine
printre cei ce nu știu să plângă.

HALMOSI Sándor

PORTISHEAD

Dacă aş fi bărbat şi-atât de fericit
Pe cât nu sunt
M-aş aşeza pe promontoriu
Deasupra mării
Şi te-aş privi îndelung
Imobil
Şi aş vrea să fiu mare
Sau far roşu
În jurul bărcii tale

EUFORIA LINIȘTIRII
(*AZ ELCSITULÁS EUFÓRIÁJA*)

Ce bine-ar fi să culegi cu ochii închiși
numai să pipăi tastele
și să-ți imaginezi de-aproape cuvântul
vorbirea, liniștea
urechile, cefele, buzele
fâșiile de rochie fluturând
să ne imaginăm în fața ochilor
mari și răcoroase camere de vară

și să ne blocăm la o șoaptă
la un zâmbet
la întoarcerea capului peste umăr
i se spune privire fugară
deși privirea nu fuge, nici în timpul călătoriei
se concentrează asupra unui punct
și chiar dacă alunecă peste el, și-atunci vede imaginea ca întreg

HALMOSI Sándor

pentru că totul interferează cu totul
mai cu seamă tu cu mine
și eu cu tine
cu teama gelozia
cu îngăduința plecării așteptarea revenirii
cu nemăsuratul egoism
nesfârșita dăruire.
micile detalii
și marile narrative.

miturile.

ȘI A PUS-O
(*ÉS BELETETTE*)

În coșul de rogoz
și a acoperit-o cu o pânză țesută de ea însăși.
A ținut-o în cămară, acolo era răcoare.
Când s-a răcit de tot și s-a întărit într-atât
că se putea felia, a prins atunci aroma aceea,
din care ai inspirat acum, scrii.
Și că nu mă înțelegi, de fapt,
și că știi că Dunărea a inundat debarcaderul.
Asta e poezie, de curenții apei și eu mă tem,
și uneori și de tine, când mă ia curentul tău.
De data aceasta aș evita comparațiile baroce.
Conform prognozei, nu va fi furtună.

POEM VERDE

(ZÖLD VERS)

Am adormit îndată, și-am stat culcat despuiat
până dimineață lângă fereastra deschisă. Apoi
am stat acolo, priveam dealul din față,
acoperișurile, turlile bătrâne. Am luat
micul dejun, m-am plimbat, mi-am anunțat plecarea,
batonul de cașcaval l-am dat unui cerșetor
bătăios. Acum stau aici, în fața lui Ibrahim,
la umbra Pietrei Scrise. Cu panama pe cap.
De la mentă simt cât de tare te ustură gura.

LAMENTAȚIE ANTICĂ
(*ANTI-K LAMENT*)

O, voi, nimfele lui Lucullus, voi, trestii, voi, asprelor,
de ce mai însăilează lumina soarelui cerul, dacă poetul
nu poate vorbi cu draga lui pe skype?! Dacă pământul
pentru flori nu înțelege rostul ghiveciului, pentru a fi
ele cunună pe sâni divini, și frângă-se leuca până
chipul trece de la supărare la înseninare.
Le prinzi strâns, Pinem, și tu, Cermes cherchelit,
bestie lată-n umeri. Va fi și mâine o zi,
va curge vinul, zeii vor lenevi.
Îți spun deci, Lucullus, fără minte treacă-meargă,
dar fără frumusețe sigur nu poți trăi o viață.

HALMOSI Sándor

DĂ-MI DURATĂ OMENEASCĂ
(*EMBERI IDŐT ADJ*)

După-aceea oricum va fi tăcere.
Rămân poeziile, ulcelele
Mișcările calde pe masă.
Cuvintele pe care le-am rostit
Sau ar fi trebuit.
Hamurile, scărițele
Câteva țesături uzate.

Apoi ne vom maturiza din nou.

PENITENȚĂ
(VEZEKLÉS)

Ți-e frig de la picioare în sus,
Precum celui ce umblă prin grindină.
Îngerii vin să te-ntâmpine
Și te trag într-o barcă.

Urci
Sufletul ți se rășcoală.
Atingi uscatul pe apă.
Îl eliberezi
Te eliberează.
Mâine o iei de la capăt.

HALMOSI Sándor

LAC FĂRĂ FUND
(*FENEKETLEN TÓ*)

S-a întunecat, deși toată ziua
m-am gândit la tine.

LASĂ-N PLATA DOMNULUI
(HAGYD A CSUDÁBA)

Opera, maistrul zidar,
Lasă podoabele.
Acum e miercuri,
Mâine-i joi,
Apoi vineri, sâmbătă.
Și tot așa.
Nu număra, numai bagă de seamă.
Nu căuta nod în papură.
Timpul tu însuși ești.
Lasă-n plata Domnului
Târâtoarele clipe.

DICHTUNG UND WAHRHEIT

*seamănă și asta cu veștejirea de la prânz a plantelor
și vigoarea de seară.*

*asfaltul fierbinte aburește după avera vărătică,
ceea ce în prima clipă pare doar un truism,
dar apoi devine o atracție
profundă și inexprimabilă,
o senzație plăcută, familiaritate, stare atemporală.
poate pudoarea fiarelor vechi,
poate furia, căldura alizeelor*

după sfârșitul de săptămână de la amsterdam, m-au rugat
să scriu despre el o sinteză. am și scris-o,
pentru că a fost grozav, zău, am întrețesut în relatare
toate datele importante, și-apoi am încheiat spunând
că mlaștina și piloții, solul sigur și forța de susținere,
că fiecare lucru interferează cu fiecare.
și-ar fi bine să salvăm pentru viitorime
nu numai profitul și șampania, ci și smerenia,
seninătatea și apa curată,
și că ne va reuși.

astăzi m-a sunat redactorul-șef, care spune că ar publica articolul,
dacă ar fi după el, dar timp de o oră a încercat
să mă convingă că cititorii sunt, în definitiv,
proști și nici nu vor să gândească,
nu înțeleg și nici nu vor să înțeleagă
și că deloc nu-i totuna
ce citesc cincisprezece mii de colaboratori
din toate colțurile lumii

și că aș putea fi de acord că nu pot să publice
totuși textul integral
das werden Sie doch wohl
einsehen

sigur că eu nu sunt de acord cu asta
dar asta nici nu are importanță

în drum spre casă am ascultat melodii vechi
la Radioul Șlagărelor
și m-am gândit la tine
am inspirat polenurile rele și bune,
nu le cunosc separat pe fiecare, doar împreună,

și împreună nu există bine și rău,
ceea ce înflorește, în definitiv, dar pot fi criptogame
precum plictiseala și indispoziția,
că-i posibil să nu te bucore
razele oblice și rătăcite,
dacă omul iubește teiul,
castanii nebuni
și dacă a fost cu-adevărat îndrăgostit
în perioada asta, la mijlocul verii
și când încă nu se poate ști
dacă managerii de top își vor etala aroganța
ori se vor tăvăli prin iarbă
și desculți, cu mânecile suflecate,
vor juca dansul lui Zorba
în centrul Frankfurtului

și din parcurile orașului
se vor întoarce cu brațe mari de flori
în locuințele lor sobre

*și nu, cu adevărat nu știu ce-i asta.
poate pudoarea fiarelor vechi totuși
dacă le acoperă pufurile
și polenurile
poate poezia de seară a plantelor totuși
sau pulsația asfaltului încins
sub tălpile noastre goale grăbite să ne ducă pe unul la celălalt*

ORA 14.01
(14 ÓRA 01)

Deși aș vrea să-ți arăt lumea
Precum semnele, culorile, aromele și formele
Care identic se află pe corpul tău
Și pe copacii cu frunziș bogat.

Acum chiar că te-aș trage pe calapod
Ți-aș înghiți pudoarea aspră
Ți-aș mușca gâtul
Ceea ce ni-e la fel de caracteristic
Mie și sălbăticiunilor ce n-au dat buzna.

Și-apoi te-aș trage iar pe calapod
Pentru că de-o sută de ori ești flămândă
Și trebuie să zgârii și tu
Cu buzele gurii tale trebuie să mă pipăi
De jur-împrejur.

Și din nou, și iarăși.

Apoi trebuie să punem pe foc.

Și la urmă să decidem.

PATIMA LUI LAO-ȚZE
(*LAO-CE SZENVEDÉLYE*)

Știi bine. Ești departe,
și de-aceea apropierea ta e și mai insuportabilă.
Trebuie să știi, să știm unul despre altul,
printre pași lungi,
printre tăceri prelungi.
Dacă ai mai putea fi doar pentru o după-amiază,
pentru o oră, pentru o zi mândra mea mireasă,
care și-a găsit perechea, pe mine.
Aceasta nu-i poezie de dragoste.
Îmi spui pe nume, îndelung îmi înșiri păcatele,
numeroasele neglijări, și te purifici.
Rostești, în sfârșit, cum ești, cine ești.
Doamne, iată femeia mea.

Lucrăm mult în ora aceea,
în ziua aceea ca oricare alta.
Suntem foarte puțin împreună.

HALMOSI Sándor

Cu mână forte, te trimit să-ți vezi de treburile tale,
chiar dacă mă dobori de pe picioare ca fiica mea
când mă vede și râzând se aruncă în goană asupra mea.

Te și recunosc poate
și-mi amintesc tot ce nu mi-ai spus.

Dacă vrei, te absolv de păcat.

Dacă dorești, transformă-n dulce maslu fiecare ocazie.

FIRE DE PĂR PESTE TOT
(HAJAK MINDENÜTT)

*Și când plictisit de elan, ușor
picotesc pe-o pilotă de nor,
simt o mână intrând drăgăstos
cu degetele-n părul meu sârmos,
se pierd în el, pier din vedere,
se joacă, mă zbârlesc cu plăcere,
asprul lui desigur îl răscolesc,
mi-l înșfacă și mi-l zbârlesc,
precum de demult. Iar eu, stârnit
de plăcuta durere, strig fericit.*
(Dsida Jenő: Elegia căzutelor fire de păr)*

Unde sunt femeii, acolo și fire de păr.
Este păr pe cearceaf,
Păr în baie,
Păr în gura animalelor de pluș,

* Motoul în original: *S mikor az iramlást megúnván,/szendergek habos fellegdunnán,/érezem, hogy egy kéz öt kis ujjá/körmét erős hajamba tűrja,/úgy elvész benne, meg se látszik,/borzolgat, babrálgatva játszik,/kemény bozontját szétzilálja,/belemarkol és megcibálja,/mint régen, régen. S én a boldog/jó fájdalomtól felsikoltok.*

Păr în contre-jour,
Păr pe podea,
Păr în supa de carne,
În tocăniță,
În pesmetul snițelului pane,
Fire de păr între dinți,
Fire de păr în setul de pipe,
Fire de păr pe tapițerie,
Fire de păr pe tetiere
Fire de păr pe pernă,
Pe perdea,
În plasa de păianjen, sus în colț,
Fire de păr în toate scurgerile,
Fire de păr în caseta navigatorului gps,
Fire de păr și praf pe acumulator,
Pe mașina de spălat,
Pe scândura de călcat,
La gura recipientului pentru lichidul de spălare a parbrizului,
Pe butonul frânei de mână,
În hotelurile care găzduiesc delegațiile internaționale,
În sălile de concert cu pardoseală lucioasă,
Pe Frumoasele Poeme,

Sunt fire de păr în Biroul Oval,
Sunt fire de păr în Burkina Faso,
Fire de păr la Comandamentul General al NATO,
În baia Lukács,
Pe Palatinus,
În renovatul Császár-Komjádi,
În Hajós Alfred
În Duna-Aréna,

Fire de păr în spațiile dintre cuvinte,
Fire de păr în parcare,
Fire de păr în gâlceavă,
Fire de păr pe fetele de măritat,
Fire de păr pe Tratatul de la Trianon,
Fire de păr pe Declarația Universală a Drepturilor Omului,
Fire de păr pe transcrierile în limbile naționale a regulamentului
curbei castravetelui Marii UE,
Fire de păr pe păpușile cu păr,

Fire de păr la deschiderea spectacolului lui Billy Eliot,
Fire de păr pe clapele pianului,
Fire de păr peste tot.

HALMOSI Sándor

Ca întotdeauna, pe vocea minunată a lui Sinead O'Connor,
Curăţenia rămâne în seama mea.

Mă gândesc la prietenii iuţi tunşi pe oală,
La găngureala dulce a pruncilor cu piele trandafirie,
La casele celulare din Majkpuszta,
La grădinile neglijate ale castelelor,
La teza lui Gödel,
Ştiu ce ştiu.

Pornesc cu paşi hotărâţi,
Mă aşez în curte, sub ramurile de tamariscă
Şi sufletul mi se umple de pacea din urmă.
Şi smulg şi rămăşiţele.

CE-AR FI DACĂ

(MI LENNE, HA)

Ce-ar fi dacă de data aceasta mie mi-aş scrie poezie,
nu pentru a fi în vogă, nu pentru a poza,
nu altcuiva, ca să se bucure, să se vindece,
nici cu gând de autoterapie, nici de dragul teoriilor
desuet moderne, nici pentru autorul mort,
adică pentru mine,
ci pentru cineva de care sunt legat,
nu din nostalgie, dragoste, absenţă, patimă ori
ca reporter pentru o cameră,
pentru gloată,
nu ca medium idiot, nu din ifos nonconformist,
ci în felul în care vorbeşte omul cu îngerul
despre iubita şi păcatele sale,
în numele umanităţii,
ce mi-aş putea spune mie însumi în poezie,
după atâţia ani,
ştiind că acestea vor fi citite şi de cei
căroră le-a pus cuvintele-n chenar,

care au îndrăgit cuvintele sale, cum s-a inspirat din limbă,
dar și de cei care nu l-au iubit, pentru cum a vorbit despre limba
din care s-a inspirat, pentru că a îndrăznit
să spună că, minunea lumii,
e simultan străveche și modernă
și autonomă, nu o strânsură de vorbe,
ce mi-aș și spune în liniștea asta,
poate nici nu există altceva, doar liniștea aceasta,
iar ceea ce e la mijloc nici nu-i grai, doar jind
după liniște, cea de după vorbe,
de după rostirea lucrurilor importante,
pentru care a meritat să trăiești,
sau să vedem până când ține postul acesta
și dacă noi facem într-adevăr toate acestea,
ești om, deci faci și răul, îl faci temeinic
și-atât de frumos
și gratuit,
iar darea de seamă arunc-o la gunoi,
ai devenit sau vei deveni adult,

când vor toca ultimul pian
și-i vor da foc cu ultima poezie,
atunci se va fi sfârșit,
femeile înțeleg pe loc treaba asta,
dar degeaba,
tocmai ele sunt cele care îngreunează lucrurile,
afirmația asta chiar că nu mie mi-o fac,
îi vorbim cuiva, care înseamnă trei, cinci persoane dragi
și răsună pianul în timp ce se scufundă Titanicul
sau încă simți atingerea aceea, săptămâna aceea,
sau ești adolescent și te doare foarte tare,
și-acum te doare și faptul că nu te mai doare la fel de tare,
și te doare că nu poți accepta, că această înțelepciune,
lua-le-ar naiba!
și nu un piept ca al lui József Attila lipsește, nu ce-i musai,
ci curva aia de indiferență a vârstei adulte te doare,
sau nepăsarea futută a maturității din noi,
scuze, m-a înșelat, m-a tras pe sfoară, e enervant, #metoo,
cine tace azi e laș,
cine tace azi e nebun,
cine vorbește să învețe mai întâi să tacă,
te iubesc foarte mult

SECETĂ*

(ASZÁLY)

Umiditatea nu se poate despărți de viață.
Pentru noi asta e ca o dumbravă de portocali.
N-o înțelegi, n-o cunoști, dar îți lipsește.
La fel și nisipul.
Ziua înnebunești,
Noaptea îngheți fără pledul polar.
Știi bine.
Te gândești numai și te ia cu frig.
Sau transpiri.
Dar sigur tremuri.
Graiul e un animal la fel ca liniștea.
Trebuie îngrășat. Cu gura, inima, sufletul.
Cu ochii bunului gospodar.

În pastel, pupitru pentru note, miros de praf, lambriu uzat,
Scârțâie și dacă-l atingi cu privirea.
Ca și noi, din toate încheieturile.

* Poezie improvizată pe cuvintele [Luciei]: pled polar, umiditate, luncă de portocali, pastel, pupitru pentru note, miros de praf, o lingură de miere, lambriu.

Dacă ai scurge măcar o lingură de miere seara pe pervaz. Multe furnici
S-ar strânge acolo, poate și bondari, vrăbii,
Omizi, cosași, o întreagă oștire de pradă.
Ar fi un du-te-vino colosal, supărător pentru tine.
Dar mie mi s-ar strânge saliva în gură la gândul
Că ieși încet lingura în mână
Și o învârtești,
Apoi o ții câteva clipe în aer
Și aștepti să vezi când cade prima picătură de miere
Și unde.

HALMOSI Sándor

VIGILENȚĂ
(*ÉBERSÉG*)

Diavolul nu doarme.
Nu poate.

CRIZĂ
(VÁLSÁG)

Diavolul nu doarme.
Adoarme.

EVERNESS*

Ca atunci când vântul cu forța uraganului îți suflă din mâini o majă de puf,
în timp ce-i acalmie totală, strălucește soarele,
iar tu nu înțelegi cum de poți vedea raiul de-atât de aproape, atât
de tânăr, fără spovedanie, după despărțire,
doar așa, pur și simplu.

Numai așa. Tremură tufișul, căci.

Pentru că-i revărsare, e flow, e dharma, e o lume bună.

De luni întregi.

Asta atârână și din norii de ploaie, e în aer, în toate întâlnirile
incredibile, pe malul lacului,

la Pilisszentlászló, la Viena, la Szentendre, la Ozora

– dacă singurătatea în comun e atât de dulce, mă înrolez.

Nici vin nu beau, nici mult, dar nici puțin, e full și așa.

Poți depozita-n pivniță, poți continua în grădină, poți sorta
șuruburile,

tuburile termocontractabile, mai poți căra un pic de pământ,
pietre, pleavă, nisipul din A în B, apoi din B în A,

* Poezie improvizată pe cuvintele [lui Csabi]: majă, pervaz, rugăciune, malul lacului, amețeață, singurătate, calomnie, tăbăcit, tremură, iubește, vanitate, contracție.

și să te așezi pe movilă, s-o băătorești, să toci crengile,
să tai cu flexul, să construiești zid de sprijin, trotuar, să fii sprijin,
și altele din astea.

E o calomnie că facem toate acestea numai de dragul altora.

Și-i insultă că le facem în interes propriu.

E bine să dăruiești, e bine să fii împreună.

În eternă gâlceavă nu prea.

Mă iubește-nu mă iubește, cui îi pasă.

Bine că existi.

Bine că pot fi.

Bine că avem spațiu și timp ca să vorbim despre asta.

Și dacă se ivesc spasme, amețeli, stricăciuni, vanitate,
asta e.

Atâtea inele anuale, atâtea țipete pe pieile tăbăcite.

Atâta stat în cap, atâtea respirații tantra, atâtea dimineți

și-atâta akro-yoga.

Dacă te uiți în jos de pe pervaz,

dacă închei rugăciunea,

vei vedea propriile-ți spaime.

Că raiul acesta pământesc nu va avea sfârșit.

Niciodată.

HALMOSI Sándor

DOUĂ MOLECULE
(*KÉT MOLEKULA*)

Se ciocnesc două molecule.

În nesfârșita lor spaimă de vid, două frânturi
despuiate, goale, se presează una în alta.

Energia eliberată – suflet.

LA FEL CA BUNICUL TĂU
(*PONT, MINT A NAGYAPÁD*)

Fix la fel ca bunicul tău,
care lua numai apă Pi,
fix la fel ca viața mea
dacă trece fascinația,
fix ca focul,
dacă va fi kitsch și va fi cenușă,
la fel ca trupul
pe care-l poți lua ori lăsa după ușă,
fix la fel
și cu tine, și cu mine,
l-am rugat pe bunul Dumnezeu,
îi ziceam numai de bine,
știam sfârșitul,
știam începutul,
erau toate-nsufletește,
ție-ți revine numai coborâșul,
s-a sfârșit și s-a distrus,
acuma poți să-ți bagi picioarele,
fix la fel ca bunicul tău,
care lua numai apă Pi,

bună ziua și matala, Manole, Manole,
ți-am adus a dejunare,
fie-ți viața-nseninare,
mi-a murit și bietul Tibor,
e beteag și-al meu popor,
stau lângă zidul cetății,
îmi scoți înnăditura,
înnăditură nu-i cuvântul potrivit,
are prea multe înțelesuri,
iese la iveală patosul,
din partea mea poți pleca,
poți pleca la maică-ta,
la limba noastră nobilă
și națională, la tatăl tău,
din cum se mișcă ei
am apărut eu,
din poezie ești și tu,
recită-mă.

TREMUR I
(*REMEGÉS I*)

Nici n-a început, și totuși ține neoprit.
Precum în noi ploile, focurile de pădure.
Despărțirile, diminețile însingurate.
Câmpurile de lavandă, piscurile insulare.
Ca după ridicarea noastră la cer,
În locul nostru.

SUITA WAMSLER II*

(WAMSLER-SZVIT II)

1

Nu-i ușoară viața smălțuitorului.
În van se-nfierbântă în adâncul său,
N-are voie să-i tremure mâna,
Ca să nu se frece-ntre degete praful de stea,
Să-l spulbere brusc aerul expirat pe nas,
Curentul,
O mișcare greșită, neașteptată.
Dar există și momentele acelea pe dos,
Și tocmai de ele avem mai mare nevoie.

Cum ar fi nașterea poeziei.
Ca migăleala deloc trivială din timpul creației,
Sufletul Domnului plutește deasupra apelor,

* Poezie improvizată pe următoarele cuvinte: aprins, strălucitor, sensibilitate, încingere, ia naștere prin foc, copil, galben solar, giulgi mortuar, scop, rouă, actualitate, contemplare, virtuos, suflet, turcoaz, măreț, fantasmă, emoție, tensiune, parc de distracții, realitate, soare, televiziune, lumina lămpii, cuptor, zgomot, cameră, praf de stea, floare de diamant.

Și-i emoție, și-i tensiune
Și un fel de virtuozitate elementară, eruptivă.

2

Fiecare artă autentică ia naștere prin foc,
Sau piere prin foc.
Cel ce nu stăpânește patima e pârlolit de ea.
Ori îndată, ori după repetate arsuri.
Trebuie s-o drămuiești precum merindele pentru drum.

3

Și trebuie să pornești la drum.
Pe acest El camino care ține toată viața.
Trebuie să vezi tot ce-ți cade-n drum,
Trebuie să fii atent la semne, la întâlniri,
Și trebuie respectată legea.
Și uneori încălcată.
Trebuie să treci pe lângă
Parcurile de distracții, locurile gălăgioase,
Trebuie să treci prin luminile rampei,
Prin fața camerelor și televiziunilor,

Trebuie să te așezi sub lumina lămpii și a găzelor,
Zâmbind,
Pentru că odată și-odată se va sfârși.

Scopul e, oricum, roua din jurul inimilor noastre,
Liniștea
De-afară și dinăuntru,
În care presimți poate vreo corelație mai profundă,
Dacă avem noroc,
Dacă ajungem în starea de grație.
Pentru că acestea nu se pot forța, provoca,
Nici extorca de la destin,
Dar trebuie să fii pregătit, pentru când.

Sensibilitatea e o nucă tare.
Antrenament zilnic,
Actualitate zilnică,
Rutină zilnică.

Din imensul nimic și din puținul ceva
Să creezi lucruri durabile, utile, frumoase,
De care te poți după aceea agăța,
Care te susțin, care deșteaptă și țin trează
În noi frumusețea.

4

Nu-i ușoară munca smălțuitorului.
Din moale să facă dur,
Din dur – etern pufos,
Din materie – suflet,
Din noroi – galben solar, turcoaz,
Din giulgi mortuar – față pentru masa de ospăț,
Din diamant – floare,
Din floare – pădure de lumini,
Din realitate – vis,
Din vis – prezent,
Soare peste soare,

Smerenie,
Plămân imens,
Spațiu măreției,
Pistă fantasmei,
Și mâine,
Și poimâine,
În toate timpurile.

Cuptorul se privește.
Cuptorul lucește.
Cuptorul decide.

CÂNTAREA MĂRUNȚIȘURILOR
(*KÜTYÜDAL*)

Îți dau laicuri, bătrâne,
dacă ai fidget spinner,
dacă tragi de smartphon,
dacă-ți vibrează periuța de dinți,
dacă ți-e de preț cafetiera,
baza e ipod,
X-box și Nintendo,
îți convine Playstation,
brici, măicuțiță,
tatuaj pe sfârc,
inel în nară,
Niebelung, ce p*la mea,
skywalker, router switch,
cazi în plasă,
alarma alarmează,
home e center,
drona e quadcopter,
cel mai nou scanner,

telefon inteligent,
ceas inteligent,
și televizorul e prea inteligent,
la fel și macaraua portierei,
brățară inteligentă, ochelari inteligenți,
inteligentă e și locuința,
numai că-i goală,
walkman-ul arată deja a bunic,
nu ești modern
dacă nu ai cameră de supraveghere,
dacă nu contempli realitatea prin ochelari virtuali,
dacă n-ai detector de metale profesional,
țigară electronică,
cameră subacvatică,
full HD,
QHD,
SSD,
lampă power LED,
tastatură fără fir,
maus,

HALMOSI Sándor

încărcător de telefon,
sonerie,
difuzor bluetooth etanș,
indicator laser,
USB-uri cu grămada,

dar ce atașezi și unde?
cum descarci?
și cine încarcă?

memorie DDR2-3-4-5, mănuși cu ecran de contact, nu-s de-aruncat,
încărcător de telefon cu pile solare, unde din eter, online banking,
urmărește
dacă nu cumva ești offline,
plan (USB),
încălzitor de pahar USB,
lampă de lectură USB,
microscop USB,
ventilator USB,
covor de dans USB,

ulcele de lut USB, terasă pentru presă,
unde ai fost și unde n-ai fost,
TV 4K, 8K,

telecomanda e universală și educabilă
ca un cetățean fidel,

și așa musai sunt necesare rapide și multifuncționale
alarme mobile cu laser de mare distanță
pentru jderi, radar pentru pești, semnalizator electronic pentru
prășitoare, ceas pentru fitness, spălător easy spin cu mop turbo,
demagnetizant, dacă femeia e hipnotizată,
prăjitor cu silicon pentru brioșe,
spiralizator de cartofi,
fântână arteziană de ciocolată,
să orbesc dacă
mai intră o dată în mine,
piticul de grădină comandă,
fier de păr pentru femeie, ondulator, pisoar de damă, fier pentru
încrețit, mică tijă roșie pentru selfi, rozetă de duș cu LED, titirez
magnetic violet antistres, duș de masaj pentru câini, dacă dulăul are
stăpână, rechin cu telecomandă ce-noată în aer, îmi pierd mințile,
coș de baschet la WC.

brici intim de despicaț firul în patru,
depilator intim cu lumini intermitente,
e necesară și o giruetă,
termometru pentru exterior,

HALMOSI Sándor

în iarbă ești uptodate,
mașină de tuns septul nazal,
prăjitor raclett,
gril cu setul,
prietenia slăbește
ca bateriile epuizate,
laptop, apple, legume,
notebook pentru începători
tabletă și iphone,
uscător de fructe,
se rotește winchesterul,
tablă digitală
înșirată pe modem,

legătura bifată,

discman și ipad, imac și pendrive, ebook și ibook,
ți-azvârl hainele demodate, dacă ai IQ scăzut,
mici figuri nostime crescând pe headset,
foto și video, wifi, lan, aer condiționat,

dacă te țin puterile,
te-așezi să-ți tragi sufletul,

depilatorul e mișto, idem aparatul de ras,
regească imprimanta, gras proiectorul,
contorul de activitate, ventilatorul pentru aburi,
confuzionar pentru cine vede clar,
aburi în ochii severi,
cuptor cu microunde,
hifi, amplificator,
cotrobâncă-n ladă adâncă,
te-mpunge mcbook,
adaptor, controller, webcameră de supraveghere,
trebuie să fii atent și la frigider, mixerul e antic,
se mai depilează naiba, se prepară o băutură smoothie

tu du-te pe-o cale,
eu pe-o altă vale,

cu igo, cu 120,
meditând la noul app,

ESP, ASR, ABS, PPC, Eco Driver Feedback, GPS, VDC, DSC,
dacă ești idiot, dai din mână a lehamite,
dacă maghiarizezi, vedetist,
pernă de aer, *ja*, radar de împingător, dublu biturbo, asistent de
parcare, dacă nătăflețul e ageamiu, testează mașină inteligentă,

mașină autoghidată, cea automată atrage fetele, cea hibridă e la modă, și cea electrică, haipCar, iCar, al meu e tot gemul,

îți trebuie mult timp ca să ajungi la țintă, eroică eră cu reacție, căutător de urme,

automat de bandă,

climatizare digitală,

sistem de urmărire a unghiului mort,

sistem de urmărire a gradului de oboseală a conducătorului,

ca să nu fii daună totală,

sistem de urmărire a reliefului,

focalizare pe decolteu,

trăiesc în plin avânt,

stabilizatoare și frâne automate pentru prevenirea tamponării,

tempomat

cu urmărire radar, sistem de recunoaștere a indicatoarelor,

sistemul avertizează asupra păstrării distanței de circulație, radar

de manevră, connected car, scaun răcit-încălzit, lumini ambientale,

ștergător automat de parbriz, sonor bluetooth, detector radar,

cheie de contact cu sondă de alcool,

sunt contemporan, polițaiule, contemporan,

mă bucur că trăiesc.

nu dispun de instrumente,
stau aici, mă tem.

fetița mea e în grădină la bunici, e fericită,
stare paradisiacă, un mic Buddha cu o cană mică de lut,
se duce, se tot duce la fântână,
nu știm să ne folosim de skype, rețeaua germană e slabă,
numără câte zile mai sunt până mă duc după ea,
le număr și eu, găza mea, zâna mea.

Am GPS,
dar cunosc drumul și cu ochii închiși,
m-am încrezut în ABS de la început
și în Laci,
și în providență.
și că se deschide perna de aer a iubirii,
dacă necazul e mare.
că nu se descarcă al cincilea element,
că o să fii cu mine,
grație,
grație divină.

cum se risipește
dependența,

tamagochi pentru singurătate.

SOARELE RĂȘĂRIND

(A FELKELŐ NAP)

a luminat
de-a dreptul borcanul de miere
de pe masa încărcată a sufrageriei
haloul
ardea enigmatic
cu o lumină galben-pală
venind de dincolo de miere
în semicerc în preajma lui
plicurile de ceai
tei
lămâiță
soc
mentă sălbatică
izmă creață
ca niște megaliți

astfel trebuie să fi fost acele
anumite zile la Stonehenge
sau la Pusztaszer
când au venit
vremurile ascensiunii
când s-au prosternat
în fața
misterului vieții
a Neștiutului
a încă Necunoscutului

și minunea ține
ține sufletul
pe cei ce cred în ea
ține cerul și pământul
și se ține pe sine

ce altceva ar putea să facă.

HALMOSI Sándor

ACESTE SUSPINE

(AZ ILYEN SÓHAJOK)

întotdeauna pe neașteptate
și cu totul brusc izbucnesc
de undeva din profunzime
și fără nici o explicație
ca ploaia de mai
sau roua
dindărațul inimii noastre

de ce ne-am și mira

LÂNGĂ SPINI

(A TÖVISEK MELLÉ)

vântul i-a adus, în sfârșit, și aroma.
Era exact la fel. Colorându-se în jurul
punctului, conținut de orice mișcare.

HALMOSI Sándor

CINE MĂSOARĂ ABSENȚA

(AKI A HIÁNYT MÉRI)

Cine măsoară absența

E același cu cel ce măsoară grânele

Goliciunea.

El e sfântul protector al pătulelor, al șurelor pline.

La picioarele lui focile transpiră untură caldă.

LA OSLO A VĂZUT
(OSLÓBAN LÁTOTT)

odată o astfel de prăvălie, palmele bățătorite
le-a trecut peste file, a mirosit multă vreme cărțile,
în momentele acelea închidea ochii și vedea mari baloți galbeni
și cocul mamei sale, reînviau în el basme de Andersen și Grimm
și seri de iarnă cu balade, atât de mult a întârziat acolo
încât anticarul a închis cu o jumătate de oră mai târziu, apoi a mai
hoinărit fără țintă până seara pe străzile primitoare ale orașului vechi,
ceacrele i s-au uscat, ceacrele i s-au umplut,
îngerii l-au călăuzit la șipotul cu vână bogată

HALMOSI Sándor

ALBĂSTRIȚA

(A BÚZAVIRÁGOT)

am ales-o din neghină, am mâncat-o până la ultimul fir.
Acum sunt albastru, ca-n timpul ploii moțăiala.

DAC-AȘ MAI AVEA POEZII
(HA LENNE MÉG VERSEM)

aș alcătui din ele un volum
unul elegant mic de buzunar
aș scrie-n el cuvinte frumoase
și le-aș citi tuturor
celui trist
celui decepționat
aș îmbrăca o cămașă roșie
aș ruga o fată frumoasă
să stea de vorbă cu mine
despre detaliile importante
și cruciale
din care se poate afla
despre ce scrie poetul
și cui
la ce se gândește în timp ce scrie
de care parte îi stă muza
și-n ce unghi ține pana
pentru că e de la sine înțeleș, nu-i așa, că el scrie cu pană

dar dacă totuși cu creion, atunci îl ascute întotdeauna
înainte de a scrie
și-o înmoaie în salivă
și de multe ori stă ore întregi în fața hârtiei albe
până scrie un cuvânt
apoi îl taie
apoi scrie altul alături de el
uneori ridică într-o parte privirea
cugetă
în cameră nu se găsește nimic
numai un bici
o masă
un sac de paie

ȘI SĂ DANSEZ AȘ PUTEA
(*EL IS TÁNCOLHATNÉK*)

Și să dansez aș putea, probabil, în definitiv năzdrăvan,
în transă, în cețuri ascuns m-ar proteja binefăcătoare
negură, dar cine să laude cenușiul
după ce ți-am confiscat și a mia culoare,
cine să mai sufle clăbuci de bucurie când n-oi mai fi

CODICE DE IUBIRE
(SZERETŐKÓDEX)

*despre sfințenie, despre flexiune
și despre cât de mărunți suntem*

Și va veni vremea când totul va fi pus la locul lui.
În astfel de clipe începe omul să cunoască numele lucrurilor,
aroma plantelor, formele frunzelor.
În asemenea momente gonește în umbră până-n mijlocul
tulpinii de floarea-paștilor zisă și păscuță,
culege albăstriță și stânjenele galben, albastru, protejat.
Atunci înmulțește vinul, peștele. Freacă între degete
mentă, lavandă, busuioc, citrice.
Începe istorii paralele. Renunță.

În ciuda oricăror superstiții, nici iubitul,
nici draga lui nu sunt persoane istorice,
ci călăuze de suflet. Se călăuzesc pe ei înșiși
și lumea la sine însăși – și de-acolo afară.

Se învață reciproc să vorbească din nou
în una din multele limbi de după tăcere,
aproprie inapropriabilul într-o primă, a doua,

a cincea, a multa abordare. Nu se întâlnesc
prima oară, totuși nu-s pentru ei înșiși, egoiști,
și dacă totuși întrec câteodată măsura,
ea nu răspunde niciodată cu aceeași monedă.

Uneori trebuie să-ți pleci capul, ca să-l poți înălța.

Iubitul răscolește liniștea pietrificată,
se integrează în deficitul de comunicare, creează un nou
cadru de dialog, spații comune, construiește pod, dărâmă pereți,
nivelează sau acordă ultima împărțășanie.
Scopul lui nu-i comuniunea în doi, nici distrugerea,
și totuși n-o poate ocoli. De-aceea nu doarme bine.
Știe că-i sfințenie și continuitate până și căsătoria
cea mai groaznică, dar sfântă e și viața și bucuria
celuilalt. Aceasta e cea mai mare bucurie.
O răspândește în lume.

Iubitul te eliberează în fiecare zi.
Iubitul este eliberat în fiecare zi.

Iubitul este mult timp singur. În timpul acesta nu doarme,
discerne numere prime gemene și caută numere
perfecte, 3, 5, 6, 28, 53.

Iubitul iubește. Iubitul e urât.

Iubitul, ori de câte ori poate, recurge la pomi
în chip de justificare. Solitude, pomii gemeni, sunt de-o seamă,
pomi sănătoși, în veșnică îmbrățișare – așa spune.
În mintea lui nebună spilcuiala. Deschide
ceacele casei, lasă să pătrundă lumina, aerul.

Iubitul e iubit. Iubitul urăște.

Mândria bărbatului nu valorează nimic fără mâna
îmblânzitoare de valuri a iubitei. Potolirea valurilor

nu valorează nimic fără muncă sistematică și familie,
fără bucuria aflării în comunitate.
Dacă faci lucruri plăcute și utile,
te poți mântui.

Dacă lipsești de la locul tău, se prelinge lumina.
Dacă ești prezent, crește viața.

Sub mâna lui, aerul se culcă pe burtă, întinde o funie
de la un turn la altul, cunună de flori de la o fereastră
la alta, lanț de aur de la suflet la suflet,

și dansează. Învață duminica,
lunea, marțea, trage învățăminte din joi,
din sâmbătă, din seară, din zori, din amiază.

Iubitul are nesfârșită răbdare.

Un cuvânt, un sistem solar, o lume.

Meridiane, elipse, cercuri. Telescoape.

De la conștiința pură, lumea va fi curată
și translucidă. Despicatorul lemnului, plimbarea, culesul
florilor, dragostea sub pătură pe bancheta mașinii,
scrisul, cufundarea în lectură.

Disimularea e o ocupație strategică,
în opoziție cu scrisul, cititul, plimbarea,
cu culesul florilor, cu dragostea pe bancheta mașinii,
la hotarul ploii, în spic. Nu poate restaura
dominația absolută a conștiinței pure.

Credem că ne-am plâns deja toate
lacrimile și am pierdut orice credibilitate,
dar eu vă spun că unde există iubire

nu există asprime, și unde este asprime
acolo nu există iubire și nu există viață. Acolo nu
există dans, nu există liniște și nici muzică.
Dar ce știe el despre viață.

lubitul e înconjurat. În față și în spate.

Fiecare om se naște cu suflet neștirbit,
apoi și-l vinde fiecare. De fiecare dată, sub leagăn
se află o poezie, dar din fereastra cu draperii trase
nu mai face nimeni semne. Cum e normal, în parcul
de joacă e o mamă cu doi copii. Luarea în posesie
a lumii, Marea Realitate și nici un extaz.
Omul lucrează, cumpără o locuință, se căsătorește,
pune flori pe masă. Omul se ridică,
se scutură de praf și-și leagă șireturile.
Se uită împrejur și spune: am mai văzut asta,
dar s-ar mai putea introduce o mică nuanță.
Sau: asta încă n-am văzut-o,
deci există ceva nou sub soare.

Continuitatea vorbirii creează o liniște benefică.
Liniștea benefică readuce visul, visul
vederea lăuntrică, vederea lăuntrică miturile,

miturile ideea, ideea seninătatea
și tactul. Și tot ce a fost aspru
va deveni moale, ca mușchiul pe ghizdul fântânii.

Tăcerea face stricăciuni acolo unde-i mai moale,
spintecă, face loc presupunerilor inutile
dintre rău și mai rău. În ea, în lipsa unui
punct de referință, toate se destramă.
Ciromoiag, gențiană, omagul-lupului.

Ceea ce păstrezi, ai.
Ceea ce cedezi, vei avea.

Ceea ce scapi, se sparge.

Și iubitul e om. I-ar plăcea să fie văzut
cu ochi buni și să fie al cuiva.

Dacă are spațiu, totul are și timp. Aceasta e normalitatea,
liniștea zilelor obișnuite. Unde se poate greși și face rău,
se poate răni și primi răni, unde se poate da și primi iertare
– spațiul mărinimiei. Unde omul poate fi el însuși.
Iubitul nu are spațiu și timp. Orice altceva îi aparține.

Iubitul e întotdeauna puțin ridicol.
Stă pe-o laviță roșie care se bălăngăne. Curăță cartofi,
între timp curg hexametri. Pleacă apoi pe drumul
ce-l duce la lupta de la Cetatea Albă.

Iubitul se află-n calea tuturor. Și a lui însuși.

Bazele de date se epuizează, își pierde în timp
valabilitatea. Ceea ce rămâne nu poate fi inclus
în sistem, schematica poziție a mâinilor, a ochilor
a șoldurilor și a coloanei. Înșelări, minciuni,
mângâieri, luări în brațe, trișări, sărutări,
răniri, anotimpuri. Bucuria muncii făcute
împreună. Cosițele geloziei și baloții surâsului.
Atitudinea, privirea curată și demnitatea
situațiilor clare. Toate acestea rămân
până la sfârșitul veacurilor.

Nu se poate iubi bine sau rău.
Se poate numai iubi.

Nu se poate măsura bucuria, ci doar dăruia.
Și lua.

Iubitul presimte că nu există două iubite,
și n-o poți aștepta pe aceea una treizeci de ani.
Iese în duminică și se așază.

ROMANȚĂ
(*ROMÁNC*)

Ne-am tras afară unul pe celălalt, am ieșit la lumină.
Acum ne zbatem după o gură de aer și horcăim
până ni se normalizează respirația. Ochii încă nu
ni s-au deschis, dar am fost deja șterși de sânge
și înfășați în haine calde. Urmează zile
liniștite, inconștiente, gusturi și mirosuri,
forme, agresiuni zilnice, frânturi de voci
care, cu timpul, vor deveni organice.
Învățăm să umblăm, să vorbim, să-mbrățișăm, să iubim.
Vei vedea, vom fi buni la săritura peste șanțuri,
și noi vom fi cei mai buni și la zâmbet.

PÂNĂ CE DAU O FUGĂ PE-AFARĂ
(*ÉN ADDIG KISZALADOK*)

ca să cumpăr un bilet de indulgență
să îndrept Decalogul
să-l dichisesc pe mitropolit
sonorizez sunetul c
comunizez pe k
poleiesc aripa îngerului tău păzitor
batichez o rochie pentru tânăra mamă
îndepărtez peteculcopilului lui Tobit
cumpăr cercei noi pentru fata lui Avraam
întețesc flăcările iadului
îl iau pe prunc din mâinile Fecioarei
până își face toaleta
azurul cerului

dar unghiile diavolului las' să rămână murdare
nu curăț nici sabie
și altcineva să pună-n
praștie piatră

HALMOSI Sándor

eu acuma am treabă
să fiu cu mintea trează
sănu mă destram
să nu-l fac pe brunetul acela să țipe
să-l iau în brațe
să-l arăt zorilor
să-l citesc pe Bulgakov
și pe-acei Feodorovi.

A FOST DUMINICĂ, SE PARE
(ÁLLÍTÓLAG VASÁRNAP VOLT)

când m-am născut
după-amiază devreme, o halucinație
mama era cât pe ce să mă lase-n drum
am vrut să vin cu mare grabă pe lume
pentru că eu întotdeauna mă grăbesc
mă duc cu șpaclul
pentru că am auzit
că-i bine să trăiești
să trăiești e bine

după-amiaza devreme obișnuiesc și-acum
să mă plimb în lunci
în oraș, care nici nu se află pe hartă
nu întreba unde se află
dacă vrei vino cu mine
acesta e un citat
îl folosesc nepedepsit
vezi
deși aș putea spune și *eu*-cuvinte

HALMOSI Sándor

aş putea fraza
para eufem

îţi spun, după-amiază devreme obişnuiesc
şi-acum să mă plimb
nasc chinurile zilnice
scap din mine zilnica minune

SAMSARA
(SZÁMSZARA)

Vezi, dacă acum ai fi aici cu mine și nu m-ai supăra într-atât, aș fi tentat să cred că nu mă iubești, ci vrei numai să trăiești cu cineva, cu oricine, vrei numai casă, liniște, bijuterii, rochii frumoase pentru tine și să perpetuezi specia, eu nu mă situez pe poziția lui Eliot, care avea o părere foarte proastă despre femei, nu suporta gusturile, mirosurile, umorile lor, atunci mai bine Süskind, eu cred că tot ce trăiește și mișcă are parfum și secretă sevă, mai cu seamă teiul, vița, vioreaua, ghimbirul, lavanda, menta, para william, lici, dar și citrica aceea mică pe care am descoperit-o împreună în Hala comercială, pe care trebuie s-o mănânci cu coajă cu tot unul din mâna celuiilalt în ierni grele și îndrăgostit, și gustul Mării Mediterane lângă Tunisia și al Oceanului Atlantic la Agadir și culorile berbere din Tafraout și galbenul deșertului,albastrul tuaregilor, nu cred că toate acestea-s doar nălucire, cele o mie de văluri ale zeiței Maya, dar nu-i materie și nu-i putere, nu-i proprietate, poate furtul unui sărut, prima iubire omenească și amintirea veșnică a primei pierderi grele, la din astea trebuie să mă gândesc, pentru că nu ești aici și tu însăși cu altcineva înduri teama.

CÂNTAREA CÂNTĂRILOR, CARE NU-I A LUI SOLOMON
(ÉNEKEK ÉNEKE, MELY NEM A SALAMONÉ)

N-o treziți, nu stârniți din nou
dragostea din mine, fiice ale Ierusalimului,
pentru că nu vreau și pentru că nu-i bine,
și pentru că nu-i bine, nu vreau,
n-o înveșmântați în cuvinte de aur și azur,
nu-i încercați răbdarea, gustul, n-o ademeniți,
nu-i asemuiți țâțele cu strugurii din vie
lăsați-o în munții Galaadului,
lăsați-o în casa mamei sale,
în cortul tiranului faraon,
în cuvântul frumos care e al lui Solomon,
în cele bine făcute și în cele viclene,
în cele mângâietoare
care mi-au plecat de pe limbă
și nu mai am miere sub ea
și nu am pecete pe frunte
și nu-mi picură de pe buze smirnă
și de pe buze nu-mi picură lapte

pentru că iubita mea nu-i a mea
și eu nu sunt a iubitei mele
cu îngrijorare vă previn să fiți atente
la gazele
și la cerbii câmpiilor
fiice al Ierusalimului
fiice ale Sionului
femei fățarnice
muieri nesuferite
ascundeți-vă dinaintea feței mele
dinaintea mâniei mele
dinaintea nepăsării mele
din fața ochilor mei frumoși și goi
fugiți degrabă
pentru că vine vremea
pentru că apune soarele
și vi se strică mintea
și două vor fi umbrele voastre
pentru că dragostea e flămândă
ca moartea
pentru că golul e de neumplut
ca mormântul.

DACĂ ARE SPAȚIU
(*HA TERE VAN*)

dacă are spațiu, atunci totul are și timp,
și-atunci câte posibilități,
câte porți, lasă, draga mea,
acuma duc eu gunoiul,
apoi mă plimb, mă uit dacă a înflorit
omagul, iar dacă m-aș întoarce târziu,
adoarme-i tu pe copii,

liniștea holului, ieșirea din rânduiala
obișnuită, altundeva te înalți, altundeva pici,
altundeva mângâi, altcândva vorbești
și altcândva taci

pentru că știi că-i acolo
pentru că știi că ești acolo
și ai timp
să îndrepti totul
și va fi dimineață
și va fi seară
și-n fiecare zi se diminuează supărarea

pentru că o diminuezi
pentru că lași să se risipească
și trece anul
și trece anul următor
și cel ce-i urmează lui

iar la nunta de argint vei spune
că atunci, în doi august,
nici nu eram supărată pe tine
pentru că erai atât de uman
și regretul atât de sincer

și nici cu patru ani înainte, când m-ai înșelat,
nici atunci nu eram supărată pe tine,
pentru că-n vremea aceea ai fost mai blând
cu mine
și nici eu nu ți-am fost întotdeauna credincioasă
doar față de mine poate,
ceea ce, recunoaște, e totuși mai important

și-apoi, la nașterea primului nepot
ne vom comporta de parcă totul
ar fi început numai acum,

HALMOSI Sándor

de parcă totdeauna ar fi fost astfel

și nu există josnicie
foaie verde și cu duiumul din astea
dacă are spațiu
totul are și timp
așa se spune
și așa cred și eu

de-ar fi continuă numai vorbirea
numai tăcerea aceasta nu

ȘI NU UITA NICIODATĂ
(*ÉS NE FELEDD SOHA*)

că ești femeie, rudă cu amazoanele, cu Ariadna,
Europa, Penelopa, cu călugărițele și curtezanele,
cu Venus din Willendorf, rudă cu Frida și cu Fecioara,
nu uita niciodată că ești femeie, ești muză, poți fi mamă
și iubită fericită, dar nu uita nici că ești geamănă, cu o fire
dificilă, și Flora, și Beatrice, și bărbat cu care te contopești
în iubire, și nu uita, nu uita niciodată că nu valorează nimic
cerul în sine, esența ta feminină, esența masculină,
mândria și smerenia, intențiile bune și toată strădania
nu valorează nimic dacă nu le dăruiești, dacă nu le împarți,
nu uita

SOARE ÎNȘELĂTOR
(*CSALÓKA NAPFÉNY*)

care vorbește despre vremurile staliniste, dar mai ales
despre iubire și ură, despre instinctele adânci și sălbătice
ascunse în bărbat și în femeie, despre copii,
despre idilă, liniște, amânări, mândrie,
josnicie, despre marii manipulatori deci, în mine
duiumul cuvintelor s-a golit, mi-e prea mult șuvoiul de lumină,
minunea, sufletul nemuritor, muritorul și veșnicul,
pompa, sunt Goldmund, gura deja mi-e dură
ca aurul, cuvintele sunt numai pocnet, cel mai plăcut acum
ar fi să mă tăvălesc, să fac dragoste până-n zori, să mușc
până la sânge grumazuri, să sfâșii haine, să răsucesc plete,
dar simt că va fi furtună, lumina-i înșelătoare
și și tu m-alungi în brațele altor femei

ȘI DACĂ ACUM
(*ÉS HA MOST*)

tocmai ai ședea față-n față cu mine
te-aș întreba
ce ți-a intrat în ochi
și de ce clipești
pentru că nu bate lumina
nu există factori perturbatori
se înserează
ba chiar se întunecă
dar tu n-ai spune nimic
doar te-ai uita
un pic îndrăgostită
un pic ciudat
contrariată de ce mi-e dublată frumusețea
fără vreo fată în preajmă
și de ce venele îmi dau pe-afară
și pentru ce trupul
mi-e ca al vânătorului
și ochii precum
ai sălbăticiunii încolțite
înainte de împușcătură

CĂCI ÎN FIECE ÎNFRÂNGERE SE AFLĂ O BIRUINȚĂ
(*MERT MINDEN VERESÉGBEN GYŐZELEM VAN*)

Dar nici o clipă nu trebuie să fii încrezut,
să stai cu brațele-ncrucișate, trebuie să fii vigilent,
calm și informat, hotărât, trebuie să fii
rezistent, să te-aștepți la miracole, să crezi
în semne, dar semnele trebuie scrise mai întâi
pe frunți, dar frunțile trebuie finisate, cizelate
din interior, ochii trebuie sărutați, umpluți cu priviri luminoase,
stricăciunea trebuie smulsă din oameni, dar nu-i
permis s-o îngropi, pentru că ce-ngropi răsare și va fi
mai viguros în statură și putere, demonii trebuie numiți,
trebuie îmblânziți, trebuie chemați, cum ai fost și tu
chemat, și m-au chemat și pe mine puteri mai mari
și mai modeste decât mine, pentru că cireșul își desface
îndată mugurii, pentru că te vindeci și tu, pentru că-n fiecare
înfrângere e și biruință și-n fiecare biruință
și un dram de înfrângere.

N-A AVUT NUME
(*NEM VOLT NEVE*)

Nu, n-a avut nume
Femeile din vis
Nu au nume
Apar pur și simplu
Se uită enigmatice
Din camera alăturată
Tropotesc
Coboară din pod
Și dispar
În fața ușii ce dă în hol

PE DEASUPRA ȘI ASTA
(*ÉS MÉG EZ IS*)

În curtea interioară, odată
cu ninsorile, a căzut mai înainte
și-o bucată de cer cu un picior
de înger smuls din șold.
Știu, e absurd și caraghios.
Nici nu te-aș obosi cu asemenea lucruri
dacă n-ai fi bolnav
și nu te-ai teme de îngeri.
Dar omul e copleșit uneori
de nerăbdare și de strânsoarea
pielii sale. Pentru că și liniștea
are nevoie de timp. Și revărsarea.

CEVA ÎMI ȘOPTEȘTE
(VALAMI AZT SÚGJA)

Ceva îmi șoptește
Fă așa și-așa
Nicidecum altfel
Dar același ceva
Nu va schița nici un gest
Când va veni vremea
Și mă vor înlănțui
Încremenit de ger până la buze

Mai întâi te freci

(Először dörzsölődsz)

Mai întâi te freci. Apoi ți se desprinde
pojghița, ți se sfarmă eul. Intri,
urli. Nu aude nimeni. Foșniri de catifele,
ițele li se strâng în jurul gâtului tău.

DESĂVÂRȘIREA
(*A TELJESSÉGET*)

fidel numai în tăcere
sau cu sare
cu blana smulsă
așa credem
și protejăm de la devastare măcrișul
dumbrava

această frumusețe
e insuportabilă
cum să nu fim necruțători

PREAFERICITA ALTOITOARE A POMILOR FRUCTIFERI
(GYÜMÖLCSOLTÓ BOLDOGASSZONY)

Deci stai din nou aici cu mirosul de fân
în păr și aștepți pe cineva, care va fura
de la tine această așteptare și va reda
lumii urma picioarelor tale. Uită-te împrejur,
poteci mici și iarbă călcată peste tot,
pe calea ta au umblat și alții deja,
toți tovarăși dragi ție.
Și s-au oprit și ei, și poate tocmai acolo, pe culme,
și toți au rămas consternați de propria lor sminteală.

CÂND NICICUM NU SE MAI POATE
(*AMIKOR MÁR VÉGKÉPP NEM LEHET*)

când te strânge atât de tare că trebuie s-arunci afară din tine
totul, numai ca să poți lua o gură de aer, când nu mai ai
cu ce acoperi pudoarea lumii,

când ești munte și când ești groapă, unde timpul
se duce numai ca să-și facă nevoile

ACESTE CÂTEVA POEZII

(EZ A PÁR VERS)

care au rămas aici în urma ta și-aceste fisuri pe pereții venelor
restul deja e loc comun linia de contur a feței zâmbete
gropițe golul usturător îndărătul buzelor lipsă

ai încetat să fii precum cei ce nici nu s-au născut
urma mea-n nisip se tot afundă

deși ai fost plină de seninătate de bunătate
ai făcut pași mari în mine
molatic te legănai
și mi-ai umplut liniștea
am creat deci vânt
soare și ancore
artere care plesnesc
lângă petele bubulițelor
iar tu n-ai fost leneșă
să profiți de vânt
ai navigat afară din mine

te-a dus zăpăceala belșugului
între două scaune

țărături noi te farmecă corăbieri noi ape
deși totul nu-i decât nălucire
numai ancora s-a aflat cumva în drum
te-ai stins în mine precum liniștea
urma ta se tot adâncește în nisip

îmi putrezește brațul puternic și gingaș
putrezește piciorul
duhnește pântecul
mi se rupe splina
mă aflu-n starea asta de-o săptămână deja
neconținut se prelinge din mine
frumusețea
această supurare ciudată
n-am știut că există și așa ceva
mai demult am crezut că pentru fiecare picătură
trebuie să te apleci și trebuie s-o bagi sub ochii fiecăruia
ca să nu dispere

dar zeilor mei nu le place ploconeala
și nu-i nici pe placul meu
e de-ajuns s-apuci un pumn din șold
și să arunci după trecători

HALMOSI Sándor

iar cel ce intră la mine
nu va pleca
fără un semn
și voi fi inepuizabil pentru el
nu voi seca niciodată
de-o săptămână mă aflu-n deja starea asta
neconținut se prelinge din mine
frumusețea
această sevă stranie

NU ȘTIU
(*NEM TUDOM*)

ce zi a fost
și ce zonă
cine cui i-a greșit
cine a făcut pe zeul
cine pe omul netemător de zei
și cine de cine n-a ținut seamă
nu știu
ce a fost mai întâi
legătura sau cătușa
dar când te-am văzut
te zbăteau deja fioros
încă nu-ți pusesem șaua
lipsea din tablou căpăstrul
frâul
piedica
gulerul cervical
și numai pe mine mă mai înțepa zăbala
ai fost rapidă dragă
și plină de virtuozitate
cum te-ai cărăbănit din mine

ca să pot spune din nou
ei și
la naiba
să fiu bombănitor
nătăfleț
să nu înțeleg
să mă uit prosteste
și să te trezesc iar
calandru de nervi
acesta să-ți fie numele
și legătura
și cătușa
să greșești de-acum altundeva
caută-ți alt dumnezeu
și ia-te singură în seamă
eu acum am treabă
trebuie să bușumez poezia asta
până mai văd
până mă lași
până mai sfârâi
încă
în mine

SE LASĂ CEAȚA
(*LESZÁLL A KÖD*)

și se strică vizibilitatea, cum se întâmplă de obicei,
în astfel de momente se iscă nu numai
nebulozitatea, ci și îndoiala dacă a fost vreodată altfel.
se strâng unele-n altele membrele obișnuite cu lumina,
prinde curaj, se dilată pupila. pe dâmbul lui Venus orhidee,
macul sălbatic nu încolțește, e de nerecunoscut zambila,
ghinda căzută pe jos e lovită cu piciorul. restul e liniște
mută. nebunul visează o nălucă în preajma sa,
ca să simtă puțină teamă și să nu fie singur.
cine-i îndrăzneț șoptește cuvinte de iubire și are haine
de tafta. uneori se aude și roșul și papionul,
e enigmatic fiecare cuvânt rostit, gândul e înveșmântat în togă.
mlaștina încetează să fie nesigură, va fi vicleana frumoasă și răcoroasă.
situația e peste măsură de ispititoare. drumul spre centru-i deschis,
pe tine te-așteaptă ceasul solar și ochii ți-s dangățul amiezii.
ar putea suporta privirea aceasta și o sută douăzeci de cețuri, nopți
fără maci roșii, n-ar fi o problemă nici vizibilitatea proastă
și numeroasele îndoieli care se ivesc în asemenea clipe – m-aș lăsa
pe spate, însă muzica ar suna iarăși fals la prânzul gustos.

dar am auzit că nu răzbați prin negură,
nu cunoști toate semnele, ai putea fi și băut
și dacă te apleci chiar atunci să-mi ridici ghinda,
retina mea ar putea ușor greși prioritatea de dreapta.
eu aș fi orb, tu călător clandestin în conuri de brad.
nu-i avantajoasă deci destăinuirea pe întuneric.
cartea mea de vizită e nuca, strategia ta să fie mâna sigură.
numai așa putem deveni folositori zincarilor vieții.

BIFTEC TĂTĂRESC
(TATÁRBIFSZTEK)

Fără tine lumea
e crudă și aridă.
lipsește din ea căldura pulpelor tale
și pârliașul de aburi
care curge otova în astfel de clipe.
lipsește târșăitul picioarelor
duhoarea
apropierea umorilor.

HALMOSI Sándor

SUB ZĂPADĂ
(A HÓ ALATT)

O sută douăzeci de câmpuri de maci.
Sub ele o sută douăzeci de mese de tortură.
Pat de copil.
Vizavi o bancă de supliciu.

PENTRU CĂ M-AI SFÂȘIAT
(MERT TÉPTÉL)

și pentru că absența ta mă-nnebunește. Deși
nici asta nu-i decât o scoarță cojită, poate
o mușcată-n fereastra inimii. Dar minte și imaginea.
Minte balada, melodia ițită din popor.
Pentru că nu exist două drăguțe și nici după cea unică
nu poți aștepta treizeci de ani. De mult nu mai există nevestici
și nici cazărmi în care s-ar putea ascunde intenția asediatoare.

Deși te-am iubit, precum celula robul, precum tâlharul
prada ce se-apropia. Și până veneai, zburam pe ramuri verzi,
mâncam semințe de brad. Am crezut în bunătate. M-am legat
de perfida micșunea. Am înghițit și eu momeala.
Nu-i de mirare că m-a-nșelat aurora. E liniște, n-am
de spus nimic nou. Nici n-are timp cine se dă cu capul de zid.

Aerul nu se mișcă, nicăieri vreun nandu. Catifelele
s-au pierdut între prea multe mâini, la purpuri nimeni
nu-i atent. Pe linie feminină nu se moștenește nimic.
Eu n-am știut că există și așa ceva.
Mai înainte am crezut că trebuie să m-aplec pentru fiecare
strop, și din astea. Astăzi deja știu cum stau lucrurile,

cine se teme de sărut, iar dacă sfidează, i se sparge capul.
Dar vor fi supraviețuitori, vor mai fi lunci.

Mai întâi dispare amintirea victimelor, apoi
a rușinoasei păci. Ramura ascendentă ajunge la liman.
Vor stăpâni madone amabile și matadori cu mâna
însângerată. Aici ar intra în cadru dansul,
cavalcada de culori și hora bucuriei. Dar să fim
precauți. Să nu ne lăsăm atât de ușor trași pe sfoară.
Vibrează seara Pamplonei, iar între cei ce o poartă
pe madona neagră și-a arătat fața epoca cea nouă.
Pe colț, o tejghea ascunsă. Ungherele ei primitive te-așteaptă
cu flori. În felul acesta înduri mai ușor o nouă răbufnire.

Restul vine de la sine. Să-mi fac bagajul și să-mi salvez boarfele
într-un loc atemporal. Noua priveliște mă subjugă.
Primesc belșug, sărutări. Ani vor trece astfel,
apoi îmi vei veni în minte. A existat o fată pe care am iubit-o,
care a fost bună. N-a căutat explicații, a suferit și ea
de foame, a huzurit. A năvălit peste tine dintr-o parte,
ți-a tulburat pentru-o infimă clipă intimitatea.
Nu știu ce zi a fost și în ce ținut.
Dar era întuneric când a plecat și îndelungă vreme
inima nu mi s-a liniștit. Acuma e liniște.
În cămară, gem, lapte. Ulcele, hârburi de lut.

PÂNĂ ȚI-AJUNGE LA GÂT
(*MÍG TORKODIG ÉR*)

Până ți-ajunge la gât
Se întorc păsările din miazăzi.
Să jupoi pielea clipei.
Mănuși. Viespi.

HALMOSI Sándor

SE PARE CĂ-I ALBASTRU
(*ÁLLÍTÓLAG KÉK*)

Se pare că-i albastru și pare un glob.
După mine e verde și împrăștiat.

ACCEPT
(ELFOGADOM)

darul.

Accept sacrificiul.

Te ridici în șezut și auzul aruncă tăcerea în lume.

Te sesizează. Se pregătesc de ceva.

Mă pregătesc de ceva. Rămân nemișcat.

Nu se mișcă.

Mă vor pedepsi și îngropa.

Îmi dau liniștea aceasta, această nesfârșită

împlinire. Știu că n-o voi putea îndura.

Știu că mă va strivi.

Singur nu se poate.

Își ocupă locurile.

Etalează totul.

Totu-i deschis.

Unul dintre ei face semn.

Nu se mișcă.

Numără minutele.

Vis.

Minutul sunt eu.

**CERUL ÎNSTELAT DEASUPRA MEA,
LEGEA MORALĂ ÎN MINE,
CE SUPĂRARE AȘ PUTEA AVEA**
*(A CSILLAGOS ÉG FÖLÖTTEM,
AZ ERKÖLCSI TÖRVÉNY BENNEM,
MI BAJ IS LEHETNE)*

m-ai putea întreba cu îndreptățire, ce necaz ar putea fi
în acest fel de a exista, dacă nu chiar faptul
în sine că exiști sau nu, tu,
care mi-ai putea pune această întrebare, aceasta mi-e singura
îngrijorare, vezi, pentru că dacă te-ai așeza cu mine sub cerul
înstelat, atunci tu ai fi în mine legea morală
și eu în tine aceeași lege, și-atunci cu siguranță
n-ar fi nici un bai, atunci te-aș și numi astfel,
și tu m-ai chema cu nume asemănătoare
sau n-ai spune nimic, doar m-ai ține de mână
și m-ai conduce spre lume, eu aș tăcea profund
și ți-aș pândi fiecare cuvânt, s-ar înstăpâni
în mine echilibrul, aș ști unde e sus,
unde e jos și unde mă aflu eu în această calcadă,
toate acestea le-ai ști și tu, ne-am afla în relație
unul cu celălalt, am exista. Pentru că numai cerul în sine

nu valorează nimic, la fel și legea morală,
iar steaua e doar decor într-o lume lipsită
de relații, dacă-n tine nu descoperi pe nimeni, pe cineva
ca să-l întrebi dacă a răsărit măcrișul, dacă putrezește fraga,
dacă a-nflorit deja panseluța doritoare de oaspeți, atunci
cu siguranță e bai. Atunci nu există sus și nu există
jos, atunci nici în tine nu există nimic și nici tu însuși
nu exiști, unde ar putea deci oaspeții aceia intra?

ȘI-N DEFINITIV, CE ALT ȚEL AM PUTEA AVEA
(*ÉS VALÓBAN, CÉLUNK MI LEHETNE MÁS*)

decât să nu ne mai temem, să nu ne ascundem, să nu ne pitim,
ce altă treabă am putea avea decât întoarcerea la normalitate,
care e luciditate, extaz, trezie eternă, care înseamnă pierderea
între oameni, umblet suveran, siguranța pașilor
și a respirațiilor, bucuria muzicii în sala de concert, postul
liniștii, jocul culorilor, comicul frapant, pâinea proaspătă
și mirosul hainelor proaspăt spălate, omizi mățăsoase, lacuri,
trestie, flecăreli, gustul amar al labiilor normalității
și al minții pe gură, mireasma mirodeniilor pe gât, subțioara,
pulpa, coapsa, și o, și ah, să dansezi în crâng cu floarea-paștilor
înaltă până la brâu, să pândești iarba cum se îndreaptă,
să vă știți reciproc, să respiri egal, să te zbați după aer,
nebunii mici și mari, bucurii blânde, toate acestea sunt normalitatea,
zbârnăitul proiectorului în sala mașinilor, vibrațiile pânzei ecranului,
pașii hotărâți ai părintelui Ambrozie spre magazine, starețul Astrik
și opinia priorului, demnitatea bisericii filia, sfoara de uscat
rufe și luciul părului, lipovina, vinul alb unguresc, muscat otonel,
Toscana și Apulia, Chile, Peru, colinele sudice din Annapurna,
să te vâri totuși cu altcineva în pat, dar zău că-s nebun,
și ești și tu însăși, de ce m-aș și mira

EI BINE, ACUM ISPĂȘIM
(*HÁT MOST VEZEKLÜNK*)

a spus
apoi și-a împletit părul
și-a strâns colțul ochilor
și poala fustei
și-a presărat cenușă pe cap
și s-a așezat pe laviță
privea norii ce treceau
pe cei ce defilau de sărbătoarea de 23 septembrie
pe cei ce defilau de sărbătoarea de 24 septembrie
i-a privit și pe cei din grupa mică
și-n decembrie orchestra de suflători a plantatorilor
de puieți
dar asta a făcut-o cu bucurie deja
pentru că a suportat zănaticul octombrie
și a îndurat și blândul ploiosul noiembrie
inima i-a devenit dură
precum știubeiul
n-o mai puteau atinge ocări
n-a mai fost pusă la încercare.
și totuși.

LAMENTAȚIE ÎNDRĂZNEAȚĂ
(*HETYKE LAMENT*)

ei bine, dragă, invoci în apărarea ta timpul, circumstanțele,
și-apoi, tăcută, ești cu toate de acord, cu tot
ce-am scris în chinuitoarea lipsă de tine, precum că
va trebui să te mulțumești doar cu femeile după ce
mă vei părăsi, pentru că la sfârșitul săptămânii va veni
cuvântul, când eu nici nu-l voi putea citi, pentru că voi fi
la Praga, ca să nu fiu aici, ca să nu-ți stau în drum, astea
le-ai plănuit bine, dragă, dar nu voi aștepta până la sfârșitul săptămânii,
eu nu voi mai lâncezi, nici pe laviță, nici pe buze de iubită,
m-am maturizat de mult și știu că nu poți avea încredere
în nimeni, și-acum mă așez pe pat și-n mod egoist
pe mine însumi mă iubesc, voi admira apoi lalelele,
voi ieși pe stradă și o voi aborda pe prima fată frumoasă,
hai să ne ducem în luncă, îți voi citi și-ți voi săruta
gâtul și sâni și te voi înfățișa și în poezie,
pentru că eu sunt poet și matematician, voi calcula câte
complimente poți suporta și câte smochine rodesc săruturile noastre,
ți-am adus petale de iris, galbene și albastru protejat, acoperă-mă,

apără-mi mijlocul, organele nobile, pentru că eu nu sunt
al meu însumi, ci iubitul femeii concepute, ochii și urechile ei
îndreptate spre lume, sunt poet și aritmetician,
dătătorde seamă al întregii omeniri, aștept deci până adormi,
ți se desfac palmele, ți se destind picioarele, și până te trezești
îți voi ghici și numele

HALMOSI Sándor

NU AUZI
(*NEM HALLASZ*)

Nu mă mai săruți
Nu mă mai vezi.
Se scurge lumina
Nici nu te voi mai interesa.

Se va lăsa apoi liniștea în sală
Liniște plăcută.
Iar eu voi clopoti încet
Pe continentele învecinate.

DACĂ ȚI-AȘ SCRIE ACUM
(*HA MOST LEÍRNÁM*)

numele, literele ar da bir cu fugiții.
Dacă l-aș rosti, obiectele ar lua-o la goană.
Dacă numai l-aș șopti, îngerul păzitor ar coborî
și m-ar scuipa în față. Dar în tot acest timp nu sunt
singur.

CINE ÎNȚELEGE NINSOAREA

(A HAVAZÁST KI ÉRTI MEG)

Încă se poate respira. Mai încape
o răsuflare. Nimic altceva nu-i între noi.
Câteva luni care au fost foarte pline.
Și care acum sunt foarte goale. Dar și cadrul lor
apasă cel puțin cu greutatea versantului
sub avalanșă. S-a sfărâmat totul.
E totul dezlânat.
Ațipește, moțăie peisajul. Poate-i posibil.
Se poate trage probabil ceva peste acest ceva
adânc și gol. Nu întreba ce.
Nu știu.
Calciul în oase. Până la brâu.

ÎN ASTFEL DE MOMENTE ÎNTOTDEAUNA
(*ILYENKOR MINDIG*)

mi-aduc aminte cum ședeam pe scări, noi,
trei bărbați, și voi, două femei, mamă și fiică,
era aprilie și cald, noi fumam pipă,
voi tăceați, apoi cineva a râs, a coborât
pe scări și m-a atins adierea stârnită de marginea
rochiei, apoi noi și voi s-a amestecat precum
mierea de salcâm și de tei, la început partea galbenă
era separată de cea brună, apoi au devenit aceeași
masă, o, ceva precum vorbirea bunicii și tăcerea
mormăitoare a bunicului, aseară am văzut o expoziție
minunată de fetru, capodoperele artistei vieneze
Csille Márti, până și inima mea de bărbat s-a înmuiat
brusc, pentru că eu iubesc aceste culori
calde și aceste forme rotunde, dacă voi avea
fată, voi împodobi rochiile păpușilor, dacă voi avea fată,
îi voi da întreaga mea liniște și tăcere.

ȘI-MI VEI POVESTI APOI

(ÉS MESELSZ MAJD)

despre Roma, Firenze, Caterina de Medici,
despre noile tablouri de la Uffizi, despre acele crăciunuri acasă,
despre Lisabona, îndelung vei vorbi apoi despre Estera
și despre fetele tale, le vei înșira înfierbântat până-n zori,
când vei adormi liniștit și cuvintele mele vor rămâne nerostite
și nu voi spune ceea ce oricum știi, ceea ce și eu știu,
nici nu te voi săruta, îți voi privi chipul abandonat în brațele mele,
obrazul care nu s-a schimbat deloc de-a lungul anilor,
poate doar mai translucid și mai trist cu o părere,
sau numai vederea mea s-a degradat
și le încurc pe toate, în definitiv e totuna,
lumea oricum își descâlcește ițele, așa cum și tu
mă eliberezi, și eu te desprind din această auroră înăbușitoare

NICI FLOAREA NU-ȘI ȘTIE

(A VIRÁG SEM TUDJA)

propriul nume, și-i bine așa.

Ea doar miroase, înflorește, identic pentru poet, pisică,
secretar de partid, năvodar, călător, sătean,
străin, nervos, preot, hoinar,
dacă eu aș avea pălărie, doar zorea mi-aș pune
la ea. Cămașă albă aș îmbrăca, mi-aș trage
cizme curate, pantaloni, mi-aș zbici sufletul cu vânt
răsăritean, mi-aș lipi spinarea de nepăsare
și m-aș răsuci, aș sări în ochi, pe tulpină.
Și-n zi de sărbătoare, dar și luni, și marți,
și-n toate zilele asemănătoare.
Primăvara, vara, toamna, iarna.

Dar enumerarea e lacunară.

Orice enumerare e lacunară.

Să spunem că-i aerată, ca o pupăză.
Ca o cezură.

DOMNIȘOARĂ JUDIT

(JUDIT KISASSZONY)

imaginați-vă, astăzi iar v-am visat pe dumneavoastră,
dar să nu vă surprindă asta, în ultima vreme
mă surprind adesea în astfel de turnuri fatale,
vă privesc cum hrăniți spiridușii, vă chinuiți cu soldații,
dați de mâncare cailor, îi culcați ori stați numai pe scaunul de lemn
și admirați îndelung luna buclucașă, în timp ce vă gândiți la ce
se va întâmpla cu fluturele. Pentru că fluturele e al aerului, nu-i așa,
floarea sălbatică a pământului, dar demonii pământului sunt terifianti,
spuneți, și aveți dreptate, și totuși trebuie cumva
să zâmbesc în vis, pentru că de la dumneavoastră am auzit
și că floarea sălbatică e purpurie și ciclamen,
cum ar putea fi asta terifiantă, vă rog, nici dumneavoastră
nu puteți să credeți asta, întotdeauna se găsește ceva
care te face să uiți de timp, spațiu, principii, lumea asta oarbă
e realitatea, vedeți, și până și forțele diabolice cu care
năvălim unii în visele altora, ca să nu ne plouă,
ca de-acolo să mănăm spre cer turmele sufletului

CÂNTECELE LUI IOV
(JÓB ÉNEKEI)

1

Nu voi înnebuni. Ca să știți.
Nu voi păți nimic, pentru că sunt puternic, și pentru
Că și ea e călită în luptă, o femeie puternică.
Cea mai puternică.
Înțeleg să râdeți.
Să ispitiți, asta e treaba voastră.

2

Dar dați-mi înapoi orașul
Kőszeg, pentru că iarna
Va fi lungă. Voi doar duceți un război
Împotriva lui, dar mie mi-e cămin.
Purtați și voi în suflet o piață Jurisici.
Unde știți fiecare ceaun, piatră.
Unde vouă vi se prăjește cafeaua.
Unde strugurii
Sunt cartea venirii dragostei.
Face îndată un an, al o miilea.

HALMOSI Sándor

Știe femeia
Înțelege bărbatul
Și voi ați devenit maturi tot atunci.
Pentru că Dumnezeu doarme uneori.
Iar pe tine te răvășesc îngerii supraviețuitori.

3

Stau pe locul meu, neclintit.
Iată masa, iată scaunul.
Și tu ești aici, în lume, undeva.
Va fi liniște cândva.
Și verde, și pace.

FIECARE
(*MINDENKI*)

Fiecare e bun.
Poate doar
În măsură
Proportională
Cu lipsa iubirii
Suntem
Răi.
Poate și diavolul însuși.

AI PUTEA RECUNOAȘTE, DESPRE ASTA EU
(BELÁTHATOD, ÉN ERRŐL)

*nu pot vorbi, în fond, și pentru că vin mereu minutele
acestea demente, zi după zi, la temperatură înaltă,
așa se spune, nu-i așa, așa se exprimă asta, dar pe mine
nu mă interesează, te-ai pârjoli, dacă ai fi aici, lângă mine,
cu siguranță te-ai sufoca, ți-ar apărea aripi
sau ți s-ar întâmpla ceva îngeresc de felul acesta,
nimic n-ar mai rămâne din tine, numai una, dar poeții
ăștia au banalizat totul, nu se mai poate vorbi credibil
despre înflăcărare, incandescență, ci numai să te apropii
până sfârâi și să spui şușotind: când nu va mai trebui
să te culci și nu va mai trebui să te scoli, când
nu vei mai avea cu ce s-acoperi pudoarea lumii, când
ești munte și ești groapă, unde timpul se mai duce doar
ca să-și facă nevoile, dar și ăsta-i un loc comun, pudoarea
timpului și a lumii, dar simți și tu căldura cuvintelor, nu-i așa,
e iarnă, să nu ne facem răni*

SPUNE-MI, CE INTRODUC CALUL TROIAN DE LEMN*
(MONDD, MIT VISZ BE A TRÓJAI FALÓ)

dacă zidurile tale au fost spulberate de ani
și-i lipsit de sens
să pornești la luptă pentru tine,
pentru o ultimă convorbire
sub singurul copac rămas în picioare.
ce ai și spune? a fost de-ajuns? prea mult?

ai tânji să te rogi, să arăți spre mare în limbajul
semnelor, departe, cu ochii închiși să stai pironit
pe-acel punct lăuntric.
să fii o femeie fără trecut.
răzbunare scopită lângă un bărbat scopit.
să stai în ograda geroasă, între pârlitoarea, cuțitele
și topoarele pregătite, și să le spui alor noștri: porcul
se poate duce. acum nu ucidem. ne îmbrățișăm
și dansăm tango încinși cu șorțurile de măcelar.
apoi să se crape de ziuă! emoțiile inerente vieții.

* Titlul îi aparține lui Demény Péter.

HALMOSI Sándor

vei pleca. vei căuta.
și nu-ți va plăcea ce vei găsi.
iar ce nu vei găsi, se va ține după tine.

și vei reveni, vesel, tăcut, bronzat,
julit. nu vei avea cuvinte de tăgadă.
în brazdele săpate de sare, vânt, nisip vor întârzia
lacrimile, dacă mă vei consola și dacă voi ajunge
în preajma ta. e patetic, vei spune. dar nu-i bai,
vei spune. îți place. și s-a petrecut pe podiș, încă
mai înainte de vremurile secetoase.

dar asta devine acum lipsit de sens.
ca pomana porcului.

SUMAR

LEOAICĂ TÂNĂRĂ / 5

ACELA SINGUR (*AZT AZ EGYET*) / 7

GALAAD (*GILEÁD*) / 8

**JA, POETUL DISTINS CU PREMIUL JA,
SCRIE CU SPATELE LA MARE O POEZIE**
(JA JA-DÍJAS KÖLTŐ VERSET ÍR, A TENGERNEK HÁT TAL) / 9

S-ADUCEM CU NOI (*HOZZUK MAGUNKKAL*) / 10

ORA 9.36 (*9 ÓRA 36*) / 11

DACĂ AȘ FI ZGÂRIAT ACUM
(HA MOST MEGKARCOLNÁNAK) / 15

PLEIN AIR / 16

DAR TOATE-ACESTE A NU-S IMPORTANTE ACUM
(DE EZ MOST MIND NEM FONTOS) / 17

IL TRENO A DOMANI / 22

N-AȘ FACE DECÂT SĂ STAU ÎN FEREASTRĂ
(CSAK ÜLNÉK AZ ABLAKBAN) / 23

PENTRU CĂ NICI UMILIREA NU-I VEȘNICĂ
(*MERT A BÁNTÁS SEM ÖRÖK*) / 36

DECAMERON / 37

POETUL JA, DISTINS CU PREMIUL JA, ÎL CAUTĂ PE PESSOA
(*JA JA-DÍJAS KÖLTŐ PESSOÁT KERESI*) / 38

**POETUL JA, DISTINS CU PREMIUL JA,
CĂLĂTOREȘTE PRIN GERMANIA DE SUD,
DAR NU-L GĂSEȘTE PE ARTHUR RIMBAUD**
(*JA JA-DÍJAS KÖLTŐ DÉL-NÉMETORSZÁGBAN JÁR,
DE NEM TALÁLJA ARTHUR RIMBAUD-T*) / 43

**POETUL JA, DISTINS CU PREMIUL JA,
ÎL CAUTĂ PE HÖLDERLIN.**
URCĂ ÎN ÎNCĂPEREA DIN TURN, CARE E GOALĂ
(*JA JA-DÍJAS KÖLTŐ HÖLDERLINT KERESI*
.FELMEGY A TORONYSZOBÁBA, AMI ÜRES) / 46

LAMENTAȚIE LINIȘTITĂ (*CSENDES LAMENT*) / 47

PORTISHEAD / 48

EUFORIA LINIȘTIRII (*AZ ELCSITULÁS EUFÓRIÁJA*) / 49

ȘI A PUS-O (*ÉS BELETETTE*) / 51

POEM VERDE (*ZÖLD VERS*) / 52

LAMENTAȚIE ANTICĂ	(<i>ANTI</i>K LAMENT)	/ 53
DĂ-MI DURATĂ OMENEASCĂ	(<i>EMBERI IDŐT ADJ</i>)	/ 54
PENITENȚĂ	(<i>VEZEKLÉS</i>)	/ 55
LAC FĂRĂ FUND	(<i>FENEKETLEN TÓ</i>)	/ 56
LASĂ-N PLATA DOMNULUI	(<i>HAGYD A CSUDÁBA</i>)	/ 57
DICHTUNG UND WAHRHEIT		/ 58
ORA 14.01	(<i>14 ÓRA 01</i>)	/ 62
PATIMA LUI LAO-ȚZE	(<i>LAO-CE SZENVEDÉLYE</i>)	/ 63
FIRE DE PĂR PESTE TOT	(<i>HAJAK MINDENÜTT</i>)	/ 65
CE-AR FI DACĂ	(<i>MI LENNE, HA</i>)	/ 69
SECETĂ	(<i>ASZÁLY</i>)	/ 72
VIGILENȚĂ	(<i>ÉBERSÉG</i>)	/ 74
CRIZĂ	(<i>VÁLSÁG</i>)	/ 75
EVERNESS		/ 76
DOUĂ MOLECULE	(<i>KÉT MOLEKULA</i>)	/ 78
LA FEL CA BUNICUL TĂU	(<i>PONT, MINT A NAGYAPÁD</i>)	/ 79
TREMUR I	(<i>REMEGÉS I</i>)	/ 81

SUITA WAMSLER II	(WAMSLER-SZVIT II)	/ 82
CÂNTAREA MĂRUNȚIȘURILOR	(KÜTYÜDAL)	/ 86
SOARELE RĂȘĂRIND	(A FELKELŐ NAP)	/ 94
ACESTE SUSPINE	(AZ ILYEN SÓHAJOK)	/ 96
LÂNGĂ SPINI	(A TÖVISEK MELLÉ)	/ 97
CINE MĂSOARĂ ABSENȚA	(AKI A HIÁNYT MÉRI)	/ 98
LA OSLO A VĂZUT	(OSLÓBAN LÁTOTT)	/ 99
ALBĂSTRÎȚA	(A BÚZAVIRÁGOT)	/ 100
DAC-AȘ MAI AVEA POEZII	(HA LENNE MÉG VERSEM)	/ 101
ȘI SĂ DANSEZ AȘ PUTEA	(EL IS TÁNCOLHATNÉK)	/ 103
CODICE DE IUBIRE	(SZERETŐKÓDEX)	/ 104
ROMANȚĂ	(ROMÁNC)	/ 112
PÂNĂ CE DAU O FUGĂ PE-AFARĂ	(ÉN ADDIG KISZALADOK)	/ 113

A FOST DUMINICĂ, SE PARE
(*ÁLLÍTÓLAG VASÁRNAP VOLT*) / 115

SAMSARA(SZÁMSZARA) / 117

CÂNTAREA CÂNTĂRIILOR, CARE NU-I A LUI SOLOMON
(*ÉNEKEK ÉNEKE, MELY NEM A SALAMONÉ*) / 118

DACĂ ARE SPAȚIU (*HA TERE VAN*) / 120

ȘI NU UITA NICIODATĂ (*ÉS NE FELEDD SOHA*) / 123

SOARE ÎNȘELĂTOR(*CSALÓKA NAPFÉNY*) / 124

ȘI DACĂ ACUM (*ÉS HA MOST*) / 125

CĂCI ÎN FIECE ÎNFRÂNGERE SE AFLĂ O BIRUINȚĂ
(*MERT MINDEN VERESÉGBEN GYŐZELEM VAN*) / 126

N-A AVUT NUME (*NEM VOLT NEVE*) / 127

PE DEASUPRA ȘI ASTA (*ÉS MÉG EZ IS*) / 128

CEVA ÎMI ȘOPTEȘTE (*VALAMI AZT SÚGJA*) / 129

MAI ÎNTÂI TE FRECI (*ELŐSZÖR DÖRZSÖLŐDSZ*) / 130

DESĂVÂRȘIREA (*A TELJESSÉGET*) / 131

PREAFERICITA ALTOITOARE A POMILOR FRUCTIFERI
(*GYÜMÖLCSOLTÓ BOLDOGASSZONY*) / 132

CÂND NICICUM NU SE MAI POATE
(*AMIKOR MÁR VÉGKÉPP NEM LEHET*) / 133

ACESTE CÂTEVA POEZII (EZ A PÁR VERS) / 134

NU ȘTIU (NEM TUDOM) / 137

SE LASĂ CEAȚA (LESZÁLL A KÖD) / 139

BIFTEC TĂTĂRESC (TATÁRBIFSZTEK) / 141

SUB ZĂPADĂ (A HÓ ALATT) / 142

PENTRU CĂ M-AI SFÂȘIAT (MERT TÉPTÉL) / 143

PÂNĂ ȚI-AJUNGE LA GÂT (MÍG TORKODIG ÉR) / 145

SE PARE CĂ-I ALBASTRU (ÁLLÍTÓLAG KÉK) / 146

ACCEPT (ELFOGADOM) / 147

**CERUL ÎNSTELAT DEASUPRA MEA,
LEGEA MORALĂ ÎN MINE, CE NECAZ AȘ PUTEA AVEA**
(*A CSILLAGOS ÉG FÖLÖTTEM, AZ ERKÖLCSI TÖRVÉNY BENNEM,*
MI BAJ IS LEHETNE) / 148

ȘI-N DEFINITIV, CE ALT ȚEL AM PUTEA AVEA
(*ÉS VALÓBAN, CÉLUNK MI LEHETNE MÁS*) / 150

EI BINE, ACUM ISPĂȘIM (HÁT MOST VEZEKLÜNK) / 151

LAMENTAȚIE ÎNDRĂZNEAȚĂ (*HETYSKE LAMENT*) / 152

NU AUZI (*NEM HALLASZ*) / 154

DACĂ ȚI-AȘ SCRIE ACUM (*HA MOST LEÍRNÁM*) / 155

CINE ÎNȚELEGE NINSOAREA
(*A HAVAZÁST KI ÉRTI MEG*) / 156

ÎN ASTFEL DE MOMENTE ÎNTOTDEAUNA
(*ILYENKOR MINDIG*) / 157

ȘI-MI VEI POVESTI APOI (*ÉS MESÉLSZ MAJD*) / 158

NICI FLOAREA NU-ȘI ȘTIE (*A VIRÁG SEM TUDJA*) / 159

DOMNIȘOARĂ JUDIT (*JUDIT KISASSZONY*) / 160

CÂNTECELE LUI IOV (*JÓB ÉNEKEI*) / 161

FIECARE (*MINDENKI*) / 163

AI PUTEA RECUNOAȘTE, DESPRE ASTA EU
(*BELÁTHATOD, ÉN ERRŐL*) / 164

SPUNE-MI, CE INTRODUC CALUL TROIAN DE LEMN
(*MONDD, MIT VISZ BE A TRÓJAI FALÓ*) / 165

În colecția ***Cuvinte migratoare***
au apărut, alfabetic:

Liviu ANTONESCU

Umbra mării nu este marea

Constantin BOJESCU

Balul marilor insomnii

Dana BORCEA

Siberii flămânde

Ovidiu GENARU

Patimile după Bacovia/ Passions after Bacovia

Gabriel GHERBĂLUȚĂ

Ultimul amant al mariei tânase

Petr HRUSKA (Cehia)

Automobilele se îmbarcă pe vapoare

Traducere de Mircea Dan DUȚĂ

IOAN PAUL al II-lea (Polonia – Vatican)

Triptic roman/ Tryptyk rzymski

Traducere de Nicolae MAREȘ

Vasile PROCA

Aer cu spini